

Europaudvalget

FOLKETINGET

REFERAT

AF 26. EUROPAUDVALGSMØDE

Dato: 27. februar 2009
Tidspunkt: Kl. 10.00
Sted: 2-133

Til stede: Svend Auken (S) formand, Kim Andersen (V), Michael Aastrup Jensen (V), Erling Bonnesen (V), Henrik Høegh (V) næstformand, Pia Adelsteen (DF), Helle Sjelle (KF), Jeppe Kofod (S), Anne Grete Holmsgaard (SF), Lone Dybkjær (RV), Bjarne Laustsen (S), Frank Aaen (EL) og Per Clausen (EL).

Desuden deltog: Finansminister Lars Løkke Rasmussen, økonomi- og erhvervsminister Lene Espersen, miljøminister Troels Lund Poulsen, klima- og energiminister Connie Hedegaard, beskæftigelsesminister Claus Hjort Frederiksen, videnskabsminister Helge Sander, fødevareminister Eva Kjær Hansen

Formanden: Vi har foran os en ganske omfattende dagsorden. En af årsagerne til det, er selvfølgelig det, at vi ikke har noget møde i næste uge, det vil sige, finansministeren kommer her i dag fredag i stedet for næste fredag, som egentlig ville have været mest naturlige.

Jeg er desværre nødt til at gå ved to-tiden, men Anne Grete Holmsgaard har lovet af føre mødet til sin afslutning.

Den første minister, vi har i dag er miljø- og finansministeren, som jeg nu giver ordet.

FO Punkt 1. Rådsmøde nr. 2931 (økonomi- og finans) den 10. marts 2009

Finansministeren: Jeg har selvfølgelig respekt for, at Europaudvalget har en meget lang dagsorden, og jeg vil prøve at bidrage til at gøre det så kort som muligt.

Det Økofin, jeg forelægger, finder sted på tirsdag otte dage, så det forekommer jo at være i en fjern fremtid. Men ikke desto mindre er det sådan, at jeg forelægger en sag til forhandlingsoplæg, det er sagen vedrørende proceduren for uforholdsmæssigt store underskud og de øvrige sager til orientering.

Jeg kan i øvrigt henvise til de aktuelle notater for sagernes nærmere indhold.

Pia Adelsteen: Jeg vil undlade at kommentere alle punkterne, da det nok ville tage for lang tid, men overordnet vil jeg sige, at DF er meget enige i det, finansministeren har forelagt.

1. Implementering af Stabilitets- og Vækstpagten

a) Stabilitets- og konvergensprogrammerne

– Vedtagelse af rådsudtalelser

Rådsmøde 2931 – bilag 2 (samlenotat side 2)

SEK (2009) 0187

Finansministeren: Vi skal på mødet behandle Stabilitets- og vækstprogrammerne for alle medlemslande bortset fra Belgien, Cypern, Østrig, Slovenien, Slovakiet og Rumænien. Det betyder modsætningsvis, at vi også skal behandle det danske konvergensprogram.

Generelt er de offentlige finanser forværret for alle EU-lande i 2008 og underskuddene vil efter alt at dømme blive forholdsvis store i 2009 og 2010. De seneste oplysninger fra medlemslandene tyder desuden på, at forringelsen kan blive større end i den seneste vurdering fra Kommissionen.

Generelt kan landene inddeles i fire grupper: En gruppe lande lægger op til allerede at stramme finanspolitikken i 2009, en anden gruppe lande vil føre en nogenlunde neutral finanspolitik, en tredje gruppe lempet finanspolitikken i 2009 med ca. 1 pct. og strammer i 2010, mens en fjerde gruppe lande, nemlig den gruppe af lande, der har de mest solide offentlige finanser, som lempet i både 2009 og 2010 og først strammer i 2011. Danmark hører til den kategori af lande, der lempet finanspolitikken mest.

Om Danmark er det i øvrigt Kommissionens vurdering, at budgetmålene i programmet opfylder den mellemfristede målsætning (MTO) gennem hele perioden, samt at udfordringerne for holdbarheden af de offentlige finanser er lave – alt er jo relativt. Endvidere vurderes at finanspolitikken stramhedsgrad overordnet set er passende i den nuværende situation, givet det gode udgangspunkt, Danmark har. Rådsudtalelsen anbefaler, at Danmark implementerer den finanspolitiske plan for 2009 i overensstemmelse med den fælles europæiske plan (EERP) og indenfor rammerne af Stabilitets- og vækstpagten. Desuden anbefales det, at den økonomiske politik på mellemfristet sigt bør være fokuseret på at implementere kravene til strukturreformer særlig med henblik på at øge arbejdsudbuddet. Udtalelsen er udarbejdet før det forslag, regeringens har fremsat til en skattereform, og før betydningen heraf for finanspolitikken er blevet offentliggjort.

Overordnet anbefaler rådsudtalelserne, at medlemslandene implementerer den planlagte finanspolitik i 2009, der for nogle indeholder finanspolitiske lempelser i overensstemmelse med denne strategi, men at landene fortsætter eller påbegynder konsolideringen af de offentlige finanser i 2010 eller senest i 2011, med henblik på at nå deres MTO. Udtalelserne anbefaler også generelt, at landene styrker holdbarheden af de offentlige finanser.

Jeg forventer, at Økofin vedtager en udtalelse om hvert enkelt lands program på baggrund af de vurderinger, Kommissionen har foretaget, og på baggrund af drøftelserne i den Økonomiske og Finansielle Komité (EFC).

Regeringen støtter udkastene til disse udtalelser og støtter endvidere, at landene iværksætter konsolideringsplaner senest i 2010 og i nogle tilfælde i 2011 med henblik på tilbagevenden til holdbare offentlige finanser.

**FO b) Proceduren for uforholdsmæssigt store underskud
(ikke på dagsorden for kommende ECOFIN)
Rådsmøde 2931 – bilag 2 (samlomotat side 21)**

Finansministeren: På mødet skal vi behandle implementering af Stabilitets- og vækstpakken, hvor forventningen jo er den, at der vil ske en betydelig forværring af de offentlige finanser i EU-landene på grund af den økonomiske og den finansielle krise. Det er jo meget åbenlyst, og det skyldes bl.a., effekten af de automatiske stabilisatorer – f.eks. i forbindelse med stigende sociale overførsler og lavere skatteindtægter – samt de finanspolitiske lempelser, som er besluttet rundt omkring, og som er en del af den økonomiske genopretningsplan. De finansielle redningspakker vil endvidere kunne påvirke de offentlige finanser negativt de kommende år.

Situationen er den, at op mod 20 lande ventes i 2009 og/eller 2010 at have offentlige underskud, der overskrider den referenceværdi, der er på 3 pct. af BNP for den offentlige budgetsaldo. De seneste opgørelser viser, at 9 af disse lande allerede har overskredet 3 pct.-grænsen i 2008.

Så det er en udfordrende situation, men den kan håndteres via fleksibiliteten i Stabilitets- og Vækstpagten. Jeg forventer, at proceduren for uforholdsmæssigt store underskud iværksættes for alle lande, der overskrider 3 pct.-grænsen. Samtidig forpligter landene sig til at korrigere underskuddene igen.

Iværksættelsen af proceduren og de dertil hørende anbefalinger udgør et vigtigt signal om støtte til lande, der står over for betydelige udfordringer i forbindelse med sikring af sunde og holdbare offentlige finanser. Det er endvidere en vigtig del af kommunikationen til de finansielle markeder, at vi nu har givet et bidrag til at løbe økonomien i gang via nogle redningspakker rundt omkring og en effektiv finanspolitik.

Kommissionens strategi for den konkrete håndtering af proceduren er endnu ikke endeligt fastlagt. Det ventes, at der i første omgang fokuseres på de 9 lande, der allerede i 2008 overskred 3 pct.-grænsen for offentlige underskud. Det drejer sig om Irland, Grækenland, Spanien, Frankrig, Letland, Malta og Rumænien, samt UK og Ungarn.

I anbefalingerne til landene ventes en differentiering i forhold til konsolideringsstrategier og fastsættelse af frister. Regeringen kan støtte en tilgang, hvor lande med særligt store underskud bliver pålagt en større årlig konsolidering, men til gengæld får lidt længere frister for at foretage denne konsolidering.

På den måde vil vi finde den rigtige balance mellem at være tilstrækkeligt ambitiøse i forhold til at opnå effektiv og hurtig konsolidering og være tilstrækkeligt realistiske i lyset af den markante konjunkturedgang, vi står midt i.

FO Regeringen kan støtte, at det henstilles til landene, at de korrigerer deres uforholdsmæssigt store underskud efter de principper, jeg her har nævnt.

Det er ikke sådan, at der forventes nogen drøftelser omkring proceduren, men der ventes opnået politisk enighed om tilgangen for proceduren i løbet af de kommende uger.

Pia Adelsteen sagde, at DF var enig i regeringens synspunkt, idet hun gjorde opmærksom på, at hun havde den holdning, at hun normalt ville sige nej til det, der havde med EU's budgetter og regnskaber at gøre. Men lige præcis denne procedure for de uforholdsmæssigt store underskud syntes hun, at hun havde svært ved at argumentere for at sige nej til.

Pia Adelsteen tilføjede, at hun fandt det bekymrende, at der i de gode år, man trods alt havde oplevet, var lande, der havde haft et større underskud, end de burde have haft netop i de gode år. Hun syntes, det var et problem set i forhold til, at vi nu stod i den krise, vi stod i.

Pia Adelsteen syntes også, at det var godt, at man så på hvert land individuelt, fordi der var så store forskelle på dem, som der var.

Lone Dybkjær spurgte, hvilken rolle det spillede for den almindelige vurdering af euroen, at der var de klare overskridelser af grænserne i stabilitets- og vækstpagten, som i hvert fald under en eller anden form var forudsætningen for eurostabiliteten. Hun spurgte, om euroen kunne holde sin styrke?

Formanden havde bemærket, at finansministeren havde sagt, at der var op mod 20 lande, der overskred 3 pct. grænsen, var det baseret på ældre – mere optimistiske skøn – og hvor mange regnede man med, at det var i dag, nærmede man sig det tidspunkt, hvor det var alle lande eller næsten alle. Det var 9 lande i 2008, men der var desværre sket en dramatisk forværring af situationen, tilføjede formanden.

Det var især Østeuropa, som gav anledning til meget store bekymringer, sagde formanden. Det var forfærdeligt at se, hvad der skete eksempelvis i de baltiske lande, men det var jo også forfærdeligt at se, hvad der skete i Ungarn og i en række andre lande. Som man kunne forstå, var de vestlige banker meget stærkt involveret i det, så man kunne frygte, at der kunne komme en voldsom effekt.

Formanden sagde, for at følge op på et af de spørgsmål, der var stillet tidligere, at den internationale presse sagde, at overskridelserne af grænserne i stabilitets- og vækstpagten øvede en betydelig indflydelse på udlandets vurdering af euroen, og at det var en trussel mod euroen. Men man kunne selvfølgelig sige, tilføjede han, at euroen konkurrerede med dollaren, og at amerikanernes underskud i år ville komme op på 12 pct., og at der jo var et stykke vej derop. Men formanden mente, at det alligevel var vigtigt at se, om der på grund af den letsindige økonomiske politik, der havde været ført i de nye medlemslande, lå en fare for, at hele konstruktionen var presset.

Finansministeren sagde vedrørende euroen og spørgsmålet om, hvor vi var henne i forhold til, at der nu var 20 lande, der havde et underskud, der var så stort, at de lå over 3 pct. grænsen, at man kunne sige, at det var en situation, der grundlæggende skærpede konsolideringsbehovet og ikke mindst, skærpede behovet for at koordinere konsolideringen. Formanden havde også været inde på det, sagde finansministeren og tilføjede, at det jo var rigtigt, at proceduren for uforholdsmæssigt store underskud næppe var tænkt som en procedure, der skul-

le bruges, hvis hele Europa gik ned. Men den var tænkt som en procedure, der skulle sikre ansvarligheden i det enkelte land som en integreret del af den europæiske økonomi.

Finansministeren sagde, at vi nu var i en anderledes situation, men at han stadig syntes, det var klogt at iværksætte en procedure omkring hvert enkelt land, fordi de enkelte landes løsninger på udfordringen jo var forskellige, fordi situationen var forskellig, men at behovet for konsolidering jo var himmelråbende udtalt.

Det var også regeringens tilgang til det, og det havde det i øvrigt været hele tiden, også i den periode, hvor mange bare snakkede om vækstpakker, sagde finansministeren og tilføjede, at han havde stor respekt for vækstpakker, selv om det efterhånden var blevet sådan, at bare man sagde ordet, var det åbenbart godt. Der var jo gode vækstpakker og dårlige vækstpakker og store vækstpakker og små vækstpakker og gennemtænkte og ikke gennemtænkte vækstpakker, men selv i den situation, hvor alle bare snakkede vækstpakker, og at vi skulle lempe og lempe og lempe, havde regeringen hele tiden sagt, at det var fint nok, men at der altså ville komme en dag efter denne, og at vi var nødt til at sigte på det. Hvis ikke vi havde gjort det, ville det ikke være sådan, at vi, som Jeppe Kofod havde sagt, havde finansiel krise, økonomisk krise og beskæftigelseskrise, så ville det være sådan, at der var de tre ting plus en kæmpe statsfinansiel krise bagefter. Det var man nødt til at have sigte på.

Euroen fremstod jo fortsat i det internationale perspektiv, som formanden også havde sagt, stærk og robust, og den underliggende forskel, der var eurolandene imellem, satte sig jo så i nogle rentespænd, som var til at få øje på. Men om det kunne man bare sige, fortsatte han, at det beviste jo sådan set, at både med og uden euro var der en værdi, negativ eller positiv, ved at føre en fornuftig eller en ufornuftig økonomisk politik i det enkelte land.

Finansministeren sagde, at han var meget enig i det, Lone Dybkjær havde sagt omkring vigtigheden af samspillet. Nu var samspillet mellem Europa og USA blevet nævnt, sagde finansministeren, men det gjaldt sådan set også de europæiske lande indbyrdes. Der var en enormt stor risiko for, at enhver ville blive sig selv nærmest, og at vi ville få en nyprotektionisme i et kortsigtet forsøg på at redde inden for egne grænser, hvad der reddes kan, som i virkeligheden ville svække vores muligheder for at komme effektivt ud af denne lavkonjunktur og få vækst og velstandsstigning på den anden side af den, tilføjede han.

Det kunne man se tendenser til i Europa, og man kunne jo se meget, meget tydelige tendenser til det i USA. Hvor denne nye præsident, som jo ellers alle havde lyst til at stemme på, og som fremstod som altings frelser, havde lagt nogle pakker frem, som i hvert fald rummede nogle elementer, som ikke var rare i forhold til os, der gik ind for international frihandel. Det burde også være et fælles europæisk synspunkt, der skulle fremføres ved de internationale mødeborde.

Frank Aen sagde, at hele udviklingen jo dokumenterede, at euroen ikke var nogen løsning imod krise, tværtom så det ud som om, krisen spredtes hurtigere i de lande, der var med i euroen, og i nogle lande meget kraftigere, end den formentlig ellers ville være blevet spredt. Så euroen var krisefremkaldende og kriseforstærkende og ikke krisebekæmpende, og det var vel også derfor, regeringen havde dæmpet det med en euroafstemning lidt ned, tilføjede Frank Aen.

Men alligevel prøvede man så at bruge euroen til nu at sætte grænser for de enkelte landes muligheder for at bekæmpe en stigende arbejdsløshed. For selv om man anerkendte, at man ikke bare lige fra dag til dag kunne udrydde de under-skud, der var på statsbudgetterne i de enkelte lande, så gjorde man opmærksom på, at det skulle ske. Det betød, at man lagde pres på landene med hensyn til at nedbringe den beskæftigelsesindsats, de i øjeblikket foretog, og det kunne Enhedslisten ikke anbefale, det måtte de enkelte lande selv finde ud af.

Det betød meget logisk, at de heller ikke kunne anbefale det forhandlingsoplæg, som regeringen bad om at få, sagde Frank Aaen.

Finansministeren sagde til Frank Aaen, at det jo kunne blive en stor snak om alle kapitalismens fortræffeligheder eller fortrædeligheder, og at han grundlæggende kunne forstå, at det bedste ville være at gå tilbage til en eller anden bytteøkonomi, hvor han reparerede et eller andet i genbrugets tegn og byttede det med en eller anden økologisk fødevarer. Men finansministeren troede nu, at noget af det, der havde gjort både Danmark og verden rigere, bl.a. var kapitalens frie bevægelighed, varernes frie bevægelighed, tjenesteydelsernes frie bevægelighed. Det skulle selvfølgelig være reguleret, transparent og gennemskueligt.

Når hele det store indlæg førte hen til, at euroen sådan set havde gjort mere skade end gavn, så troede finansministeren, at man, hvis man gik en tur i Dublins gader og stillede spørgsmålet, om man ville være euroen foruden i den konkrete situation, ville få et rimeligt entydigt svar, i hvert fald hvis de, man spurgte, lige tænkte sig om. Der ville jo være total nedsmeltning i Irland lige nu og her, hvis Irland ikke var en del af euroen.

2. Forberedelse af Det Europæiske Råd den 19.-20. marts 2009

a) Key Issues Paper

– Vedtagelse

Rådsmøde 2931 – bilag 2 (sammenotat side 25)

Udvalgsmødereferater:

EUU alm. del (08) – bilag 138 side 428 (forhandlingsoplæg forelagt EEU 28/11-08 fsva. EU's budgetmæssige aspekter)

Finansministeren: Økofin skal drøfte og vedtage det såkaldte Key Issues papir med centrale budskaber vedrørende især finanspolitik og det finansielle område til Det Europæiske Råd forud for forårstopmødet den 19.-20. marts.

Jeg forventer, at der udover fortsat fokus på at reetablere normalt fungerende finansielle markeder, vil være budskaber, der koncentrerer sig om de fremadrettede reformer af den finansielle regulering. Vi har vendt det før så grundigt her.

Det gælder bl.a., at reguleringen skal udstrækkes til dele af de finansielle markeder, der ikke hidtil har været reguleret, det gælder styrkelse af de tilsynsmæssige rammer, og det gælder bedre rammer for at håndtere kriser, der går på tværs af lande.

Derudover skal vi fra EU's side bl.a. på basis af disse retningslinjer søge at få maksimal indflydelse på diskussionen i de globale fora om reformer af reguleringen og overvågningen af de finansielle markeder.

Key Issues papiret vil desuden indeholde en vurdering af EU's finanspolitiske genopretningsplan som grundlag for Det Europæiske Råds evaluering af planen på forårstopmødet. Kommissionen ventes endvidere at offentliggøre en meddelelse om planen den 4. marts.

Den overordnede vurdering ventes at være, at landene i overensstemmelse med planen gennemfører en væsentlig finanspolitisk ekspansion, der understøtter den økonomiske aktivitet og afspejler de enkelte landes udfordringer i passende omfang. Planen anbefalede som bekendt en ekspansion på 1,5 pct. af BNP, herunder et bidrag fra landene på 1,2 pct. og resten via fællesskabets budgetter.

Papiret ventes at slå fast, at den økonomiske aktivitet støttes af en stimulans fra landenes samlede offentlige finanser på 3-4 pct. af BNP i 2009 og 2010. Konkret svækkes den gennemsnitlige saldo med ca. 2,5 pct. af BNP alene i 2009, herunder som følge af aktive finanspolitiske lempelser. De aktive lempelser udgør ca. 1 pct. af BNP i 2009 ifølge EU's måling af struktursaldoen.

Vi er i gang med nogle tekniske vurderinger af lempelsernes direkte virkninger på indtægts- og udgiftsposter, svarende til beregningerne af finanspolitikens direkte provenuvirkning, som vi foretager herhjemme. De vil formentlig også vise en lempelse på omtrent 1 pct. af BNP.

Der er imidlertid væsentlige forskelle på landene, som afspejler deres særlige forhold. Tyskland og de nordiske lande har størst råderum og foretager også nogle af de største lempelser, mens andre lande foretager mere moderate lempelser i år og næste år eller begynder endda at gennemføre budgetforbedringer allerede næste år eller allerede nu. Nogle lande har et akut behov for stramninger som følge af stærkt svækkede finanser og stigende rentespænd, her kunne man f.eks. pege på Irland.

Danmarks lempelse på 1 pct. af BNP for 2009 er i overensstemmelse med planen og er relativt stor, især i lyset af vores i europæisk perspektiv fortsat lave ledighed og hensynet til fastkurspolitikken og det pengepolitiske rentespænd.

Det afgørende er nu, at den koordinerede plan følges op med den nødvendige tilsvarende koordinerede budgetkonsolidering og en fornyet fokus på strukturreformer, så vi kommer tilbage til en holdbar udvikling i de offentlige finanser.

Vi skal sikre en proces inden for rammerne af Stabilitets- og vækstpagten, hvor vi hjælper hinanden til at få de offentlige finanser på sporet i kraft af konstruktive anbefalinger og opfølgende vurderinger, der er baseret på fælles og konsistente principper for finanspolitiske tilpasninger. Processen udmøntes konkret – som jeg nævnte før – i procedurer for de mange lande, der får underskud på over 3 pct. af BNP, og i samarbejdet om at sikre fremskridt mod de mellemfristede budgetmål.

Key Issues papiret forventes også at indeholde budskaber om at samtænke finanspolitikken med strukturreformer, der kan understøtte den langsigtede holdbarhed, altså at det, vi gør nu, er tænkt til at virke på fremtiden. Strukturpolitikken i EU står reelt over for store udfordringer i kraft af forskellige indgreb med elementer af statsstøtte og forvridninger af det indre marked.

Regeringen kan støtte udkastet til Key issues papiret.

Jeppe Kofod takkede for forelæggelsen og sagde, at han gerne så, at finansministeren uddybede det, som handlede om opfølgningen på EU's økonomiske genopretningsplan.

For det første, hvordan byrdefordelingen var mellem de forskellige EU-lande, når det gjaldt opfølgningen på beslutningen fra DER 11.-12. december, altså hvorvidt de lande, der var bedst konsoliderede – og den kategori hørte Danmark jo til – tog et større ansvar end de lande, der ikke var så godt konsolideret. Det ville han gerne have, at finansministeren uddybede, idet han henviste til at ifølge genopretningsplanen var anbefalingen, at landene gennemførte en finanspolitisk ekspansion på 1,5 pct. af BNP.

Jeppe Kofod sagde, at man, når man så på landenes genopretningsindsatser, kunne man foretage den på forskellige måder. Først havde vi en finansiel krise, så fik vi en økonomisk krise, og nu var vi på vej ind i en kæmpe beskæftigelseskrise, og han troede, det var det sidste, der var hovedbekymringen mange steder. Jeppe Kofod kunne godt tænke sig, at finansministeren sagde lidt om sammensætningen af genopretningsindsatsen og effekten af den i forhold til at imødegå beskæftigelseskrisen. Det var selvfølgelig den diskussion, man også havde uden for Europaudvalgets lokale.

I betragtning af, at regeringen havde valgt en strategi med skattenedsættelser, der i sammenligning med direkte offentlige investeringer ville have meget ringe effekt på beskæftigelsen, kunne Jeppe Kofod godt tænke sig at høre finansministeren sige lidt om forholdet mellem de to ting i forhold til det danske bidrag til den finanspolitiske lempelse, der skal sætte økonomien på rette spor igen.

Jeppe Kofod tilføjede, at han i hvert fald var meget kritisk overfor den måde, hvorpå man havde sammensat den danske indsats på dette punkt, og at han håbede, at de kunne vende tilbage til det.

Lone Dybkjær spurgte til samspelet mellem landene og sagde, at noget af det, der havde været kritiseret, var, at det kunne være, at der var nogle procenter, der lød meget godt, men at samspelet og dermed samtrækket mellem landene ikke var godt nok. Der havde i hvert fald været nogle problemer med det, tilføjede hun.

Lone Dybkjær sagde, at beskæftigelsessituationen i EU jo var katastrofal, at den også var på vej et kedeligt sted hen i Danmark, men at den jo, som finansministeren havde sagt, var værre i andre lande. I relation til det spurgte Lone Dybkjær ind til en meget konkret ting, at Kommissionen, så vidt hun havde forstået, havde en plan om at bruge 5 mia. euro af den ubrugte reserve til bl.a. energiprojekter. Om det kunne man jo sige, at det var en god kombination af beskæftigelse og klima, men Lone Dybkjær havde forstået, at de store lande ville blokere det af juridiske, formelle grunde, og hvad var så Danmarks holdning til det, spurgte hun.

I lyset af den vurdering, Kommissionen var kommet af den danske situation, havde finansministeren sagt – og det fandt Lone Dybkjær helt forståeligt – at skatteudspillet ikke var medtaget. Men hun ville gerne vide, hvilken rolle de finanspolitiske lempelser, der kom her, ville spille på vurderingen.

I forhold til det, der stod allersidst i papiret fra Kommissionen, at vi bør gennemføre initiativer, der udmønter de underliggende krav til strukturreformer, sagde Lone Dybkjær, at de var nogle, der mente, at det udspil, der var kommet i forbindelse med skattepolitikken, ikke opfyldte de krav til strukturreformer, som de syntes, at det burde gøre, derfor ville hun gerne også af formelle grunde høre lidt om det i forhold til Kommissionens udtalelser om det.

Formanden spurgte vedrørende de anbefalinger, Jeppe Kofod tidligere havde været inde på, om det ikke var vigtigt, at man i denne krise gjorde noget, som virkede på beskæftigelsen her og nu, og som havde langsigtede positive virkninger på eksempelvis infrastruktur, uddannelse osv., men som ikke nødvendigvis medførte driftsudgifter og indtægtssvækkelser altså eksempelvis skattelettelser. Formanden gjorde opmærksom på, at han her ikke talte om Danmark, fordi de kunne tage den polemik andre steder. Men skattelettelser i sig selv, svækkelse af indtægtsgrundlaget og højere driftsudgifter var ikke den vej, man havde brug for at gå i den indeværende situation, sagde formanden og tilføjede, at han også syntes, det var vigtigt, at det kom frem.

Formanden tilføjede, at han glædede sig over, at statsministeren igen ville få en stor diplomatisk succes på initiativer taget i Folketinget, han tænkte på beretningen om hedge- og kapitalfonde, som regeringen nu blev rost for, at man havde taget et stort initiativ til. Formanden sagde, at han undlod at minde om forhistorien, men bare glædede sig over, at der nu var kommet noget godt ud af det. Kunne man styrke finansministerens og statsministerens anseelse i udlandet, var det jo en national glæde, tilføjede formanden.

Finansministeren sagde, at hvis man ellers kunne sikre, at det kun var i udlandet af og til, men det var svært her i til lands.

Der var jo kommet rigtigt mange kommentarer og rigtigt mange gode indlæg, som der kunne komme en meget lang og god debat ud af.

Finansministeren sagde, at både Jeppe Kofod og formanden havde været ind på spørgsmålet om, hvordan man skulle tilrettelægge den finanspolitiske ekspansion i den situation, vi var i, og at han grundlæggende var helt enig i, at man selvfølgelig skulle gøre det med sigte på ikke at svække de fremtidige indtægter eller risikere, at man fik fremtidige udgifter, som tyngede.

Nu kunne man jo ikke sidestille en europæisk abstrakt debat med noget konkret hjemligt, men at han bare måtte sige omkring skattelettelser, at det var ikke sådan, at regeringens skattereform svækkede fremtidige indtægter. Regeringens udspil til en skattereform ville finansielt hænge fuldstændigt sammen på den lange bane og yde et positivt bidrag til at fremme vækst og velstand i samfundet. Den ville så blive faset ind på den måde, at der var et element af underfinansiering i starten, som var fuldstændigt modsvaret af, at der var en finansiering på den lange bane, der ville gøre, at det hele gik i balance, sagde finansministeren for god ordens skyd.

Finansministeren erklærede sig fuldstændigt enig i, at det på det overordnede plan handlede det om, at man, når man skulle stimulere økonomien, selvfølgelig skulle gøre det med sigte på at yde et bidrag til, at økonomien kom til at hænge bedre sammen på sigt. Derfor, sagde han til Lone Dybkjær, havde regeringen også aktivt støttet op omkring, at det, når man øgede bevillingerne i EU i dette

krisescenario, var fornuftigt at prioritere de grønne, investeringer i energieffektiviteten m.v., fordi det ikke ville sætte sig i permanente driftsudgifter, men ville bidrage til, at vi fik en mere harmonisk økonomi på sigt.

Det var rigtigt, at der så indenfor rammerne af EU-juraen var konkrete udfordringer med at få skabt den økonomi, der egentlig var besluttet, sagde finansministeren. Han tilføjede, at den danske position i forhold til det var, at vi var fleksible. Det var klart, at lov var lov, og at lov skulle holdes, og at det også gjaldt i forhold til det EU-budgetretlige reglement. Men vi var fleksible og helt klar til at anvende så meget af det, der fandtes på landbrugsbudgettet i indeværende år og frem, altså den margin, der lå, for at opfylde den intention, der handlede om at lave dette her målrettede løft, som var blevet aftalt i december.

I forhold til det, der var blevet spurgt til vedrørende det internationale aspekt omkring vækstpakker og tredje verdens lande, sagde finansministeren, at det jo vedvarende var til diskussion. De kriterier, som anbefalingen hvilede på, var ikke lyssende klare. Men det, der vel var det helt afgørende, uanset om man kaldte de bidrag additionelle eller bevilgede dem som en afledt effekt af en vækstpakke eller via nogle kendte statslige budgetter, var, hvad det var for en overførsel, der fandt sted, hvad niveauet var i den udviklingsbistand, de kapitaltilførsler i forhold til den tredje verden, som ilandene gav. Det var sådan set det allermest afgørende, tilføjede han.

På det spørgsmål, der var blevet stillet om, hvad det danske bidrag var til den europæiske genopretningsplan, og hvordan bidragene fordelte sig landene imellem, hvad det var for en profil der var, svarede finansministeren, at landene jo befandt sig i meget forskellige situationer, og at de derfor også hver ydede forskellige bidrag. I princippet var der nogle, der ydede negative bidrag al den stund de strammede deres finanspolitik. Formanden havde været inde på det, sagde finansministeren. Det var det, man så i en række østeuropæiske lande, man så det i baltiske lande, hvor hans kolleger sad med nogle udfordringer, som man slet ikke drømte om, hvor man gennemførte lønreduktioner i den offentlige sektor – altså lønreduktioner i den offentlige sektor på 2-cifrede procentbeløb med effekt nu og her.

Der var en række lande - Italien, Grækenland m.v. - med neutralitet, og så var der en række lande, der lempede - Spanien, UK, Frankrig, Tyskland, de nordiske lande – og de gjorde det hver med sit udgangspunkt. Der var endda nogle lande, der lempede uden at have noget at lempe af, sagde finansministeren og tilføjede for at sige det populært, at de i øjeblikket var i gang med at grave nogle ganske betydeligt store huller i deres statskasser, som ville skabe enorme udfordringer for dem. Finansministeren nævnte som et eksempel herpå Irland, hvor det raslede ned.

Vi var, sagde finansministeren, idet han understregede, at alt jo var relativt, der var jo ingen, der sad og glædede sig over, de ledighedstal, vi havde fået dagen før, i enhver sammenligning i en gunstigere eller mindre negativ udgangsposition og havde jo derfor også plads til at lempe, hvis vi gjorde det med omtanke uden at grave unødige huller rundt om hjørnet.

Vi ydede et bidrag i 2009 og 2010, som matchede den målsætning, der var. Og med de beslutninger, der var truffet omkring finanspolitikken for indeværende år,

fremrykningen af de offentlige investeringer i transportforliget m.v., så lå vi målt på direkte provenuer, og det, der var EU's målsætning, den vægt man vejede ind på, der lå vi på et niveau, der modsvarede 1 pct. af BNP.

Med det skatteudspil, regeringen havde lagt frem, og som man nu måtte se hvor endte, men med det udspil, der var lagt frem, ville det, fordi det lempede mere, end der krævedes ind i 2010, og det først var finansieret over tid, betyde, at vi i 2010, vurderet lige nu og her, tilsvarende ville lempe med 1 pct. af BNP i 2010. Om vi ville stoppe ved det, kunne finansministeren ikke give nogen garanti for. Dels var der mulighed for, at der blev truffet yderligere beslutninger hen over foråret, dels stod der også tilbage, at der på et tidspunkt skulle fremsættes et forslag til et finanslovforslag, og den måtte jo fremlægges i lyset af de konjunkturvurderinger, man så foretog på det tidspunkt, hvor det skulle fremlægges.

Men billedet lige nu og her var, sagde finansministeren, at man lempede med 1 pct. i indeværende år og 1 pct. næste år.

Lone Dybkjær sagde, at man tidligere havde sagt, at vi lempede med 1 pct. eller noget i den størrelsesorden, og at hun så havde forstået, at skatteudspillet var 1 pct. oven i. Hun havde forstået, at regeringen ikke kunne sætte det i gang før end i 2010, men hun ville gerne vide, om man kunne lægge dem sammen, eller hvad? Hun havde indtrykket af, at det, vi lempede med, ikke var noget, der bare var i 2009, men sådan at det totalt blev 2 pct. Lone Dybkjær tilføjede, at det var sådan, hun havde forstået det, men at det kunne være, at hun havde misforstået det.

Lone Dybkjær takkede for svarene og sagde, at hun selvfølgelig var glad for, at finansministeren havde sagt, at regeringen var fleksibel, når det drejede sig om at bruge disse 5 mia. euro til f.eks. energiprojekter, men det udtryk kunne man jo godt tolke sådan, at man var rimeligt ligeglad, selvfølgelig skulle jura holdes og sådan noget, men man kunne jo også godt prøve at arbejde aktivt på at få disse midler i anvendelse.

Frank Aaen sagde om den kontrol med den finansielle sektor, der var lagt op til, at der jo var mange af de forslag, der var fremsat, der var ganske fornuftige, men at de ikke ændrede ved det grundlæggende problem, nemlig kapitalens frie bevægelighed, altså forbud mod at kontrollere de kapitalstrømme, der var henover grænserne. Det var dem, der var kernen i problemstillingen, sagde han.

Frank Aaen nævnte for at sætte det hele i relief et tal, der tidligere havde været fremme, nemlig at alene summen af afledte finansielle instrumenter, derivater, som svømmede rundt på verdensmarkedet, som var rene papirer, og som intet havde med virkeligheden at gøre, men kun var spekulation, udgjorde 625.000.000.000.000 \$, altså 625 med 12 nuller efter og så et \$-tegn. Der var ingen, der vidste, hvor mange penge, det var, men når man sagde, at det oversteg 10 gange klodens BNP, så sagde det sig selv, at det intet havde med virkeligheden at gøre. Det var ren fiktion, og en stor del skyldtes subprimelån, det erkendte alle, og det var bare en lille bitte problemstilling i forhold til de afledte finansielle instrumenter, som man kaldte disse spekulationspapirer. Og det var det, man var nødt til at gribe ind overfor og regulere, så det ikke bare flød henover grænserne, som det gjorde i øjeblikket uden for enhver form for kontrol. Og man

kunne ikke kontrollere det, om man så hundredoblede det danske finanstilsyn, kunne man ikke kontrollere den form for forretninger.

Jepp Kofod takkede for svarene og sagde, at han kun ville stille et par opklarende spørgsmål, fordi der selvfølgelig var rigtig megen diskussion i denne forbindelse, som man ikke kun nå at tage i det indeværende møde.

Finansministeren havde meget rigtig vedrørende genopretningsplanen sagt, at der var nogle lande, der selvfølgelig ikke kunne levere det anbefalede bidrag på 1,5 pct. af EU's BNP på grund af deres økonomiske situation, og at der så var andre lande, der måtte levere større bidrag, herunder Danmark, som havde et meget bedre udgangspunkt end eksempelvis de øst- og centraleuropæiske lande, sagde Jepp Kofod og tilføjede, at han syntes, at det var meget vigtigt at slå det fast.

Finansministeren havde nævnt, at det danske bidrag i 2010 ville være 1 pct. af BNP, sagde Jepp Kofod og spurgte, om det så var skattelettelser, og hvor meget mere beskæftigelse man ville have kunne få, hvis man havde brugt de samme penge på offentlige investeringer.

På baggrund af, at finansministeren havde nævnt det underfinansierede udspil til en skattereform, ville Jepp Kofod gerne høre, hvor stort et beløb der var underfinansieret med i den samlede periode, hvor mange penge der skulle lægges fra 2010 til 2019 alt i alt. Der havde været forskellige tal fremme, sagde Jepp Kofod, men han kunne godt tænke sig at høre fra finansministeren selv, hvor stor den underfinansiering var, altså i realiteten det provenutab, der var, fordi der var den langsomme indfasning af provenudelen af skattereformen.

Hvis man brugte de samme penge i 2009 og 2010, hvor mange jobs kunne man så skabe, spurgte Jepp Kofod og tilføjede, at det jo var det, socialdemokratiet havde foreslået at bruge 36 mia.kr. eller 2 pct. af BNP i 2009 og 2010, altså midlertidigt, for finansministeren havde fuldstændigt ret i, at man også skulle sikre de offentlige finanser på sigt, sagde Jepp Kofod. Han mente, at hvis man brugte det i 2009 og 2010, ville man kunne forhindre den beskæftigelseskrise, som vi var på vej ind i, eller få taget toppen af den og dermed også få mindsket behovet for overførselsindkomster til mennesker, der blev arbejdsløse. Man ville langt mere effektivt få brugt kronerne på beskæftigelse, sagde Jepp Kofod og tilføjede, at han bare ville have finansministeren til at bekræfte, at hvis man gjorde det, altså lavede offentlige investeringer for 36 mia.kr. i 2009 og 2010, så ville man få en langt større beskæftigelseseffekt, end man ville få ved det, regeringen havde foreslået.

Vedrørende skattely havde finansministeren ikke sagt noget, sagde formanden, men han troede, at de var enige.

Finansministeren sagde, at det var de, og at regeringen derfor støttede kampen for at få reguleret skattely væk. Det var der en vedvarende indsats omkring, som vi støttede aktivt, som det også var meddelt flere gange.

Finansministeren sagde til Jepp Kofod, at han da forudså, at der i Folketingssalen ville blive skabt et antal muligheder for at diskutere implementeringen af en ny skatteaftale og spurgte, om de ikke i respekt for Europaudvalgets store dagorden skulle henlægge nogle af diskussionerne til det.

Finansministeren tilføjede, at han ikke havde fået øje på, at socialdemokratiet havde foreslået 36 mia. kr. afsat til offentlige investeringer i 2009 og 2010, men at det kunne være, at der var noget, han havde overset. Han havde fået øje på, at man foreslog en pakke til 36 mia.kr., og at man inden for rammerne af den skulle en masse ting, herunder lave en statslig bank, der skulle støtte det private erhvervsliv, og finansministeren gik ud fra, at de penge, der skulle støtte det private erhvervsliv, skulle der ikke laves offentlige investeringer for. Men der var endnu ikke leveret noget bud på, hvordan de 36 mia.kr. skulle udpositioneres i de forskellige elementer, når de fik det, kunne de også tage en meningsfuld diskussion om substansen.

Finansministeren sagde, at når han sagde, at Danmark for nærværende lempede med 1 pct. af BNP i 2010 på de direkte provenuer, så var det ikke alene skatten, der gjorde det. Efter finansministerens bedste hukommelse, havde vi med de tal, der var lige nu, allerede med den finanspolitik, der var designet, og der kom i en finanslov, bidraget med 0,4 pct. af BNP, og så var indfasningen af skattereformen i regeringens udspil, forskellen op til 1 pct., altså 0,6 pct. Men hvor det ville ende, vidste finansministeren ikke. Foreløbig endte det ingen steder, fordi han sad i Europaudvalget, og så længe han gjorde det, var det et helt åbent spørgsmål, hvor det endte.

Finansministeren tilføjede, at han kunne se, at han måske ikke havde været skrap nok i relation til de 5 mia. euro. Når han talte om fleksibilitet, så var det sådan set offensiv fleksibilitet. Regeringen så gerne, at der blev foretaget denne investering, den havde peget på, at den margin, der var i indeværende år og fremadrettet, blev bragt i anvendelse. Det var der så en række andre lande, der havde problemer med, men det var regeringens synspunkt. Den så gerne, at den målsætning, der blev skabt på DER i december bevillingsmæssigt kom på plads sådan, at EU også kunne yde dette bidrag på energiinvesteringsområdet.

b) EU input til G20

Rådsmøde 2931 – bilag 2 (sammenotat side 31)

Den økonomiske situation

Udvalgsmødereferat:

EUU alm. del (08) – bilag 37, side 1454 (seneste behandling i EUU 3/10-08)

Finansiell stabilitet

Udvalgsmødereferat:

EUU alm. del (08) – bilag 57, side 174 (seneste behandling i EUU 31/10-08)

EUU alm. del (072) – bilag 368, side 1141 (behandlet i EUU 20/6-08)

EUU alm. del (072) – bilag 179, side 551 (behandlet i EUU 29/2-08)

EUU alm. del (07) – bilag 35, side 20 (behandlet i EUU 5/10-07)

Finansministeren: Jeg forventer, at EU's input vil fokusere på fem overordnede budskaber:

- 1) Mere transparent global finansiel regulering
- 2) Styrkelse af samarbejdet mellem myndigheder med ansvar for finansiel regulering
- 3) International koordination af den makroøkonomiske politik, herunder initiativer til at reetablere normalt fungerende finansielle markeder og bekæmpelse af protektionisme
- 4) Styrkelse af IMF
- 5) Multilaterale udviklingsbanker skal bedre kunne hjælpe de fattigste lande med at afbøde konsekvenserne af krisen

Regeringen støtter selvsagt, som vi også har diskuteret tidligere her i Europaudvalget, en international koordination af svarene på krisen og kan generelt støtte de budskaber, som EU forventes at sende på G20-mødet.

Jeppe Kofod sagde, at finansministeren var gået lidt let henover dette punkt på dagsordenen, men at det i virkeligheden var enormt vigtigt, hvad EU's bidrag skulle være til den proces og det møde, der skulle være i april måned, fordi det var dér, den globale økonomiske krise bedst kunne løses.

Jeppe Kofod sagde, at han gerne ville have, at finansministeren forholdt sig til nogle helt konkrete ting. Finansministeren havde sagt, at gennemsigtighed eller transparens var et væsentligt punkt i EU's udspil til G20, men han så gerne, at finansministeren uddybede, hvad det indbefattede, for der var i den grad, når det gjaldt den finansielle sektor, i banker, mangel på gennemsigtighed. Og det var en af årsagerne til, at vi stod med de enorme problemer i dag.

Men Jeppe Kofod syntes også, at der var nogle andre vigtige ting, eksempelvis den enorme kapitalflugt, man så i øjeblikket, som i høj grad ramte de nye medlemslande. Mange af de banker, der var til stede i de nye medlemslande, var jo ejet af banker i de gamle medlemslande, og de hev kapital hjem i stort omfang i øjeblikket for at konsolidere sig, og det fik stor betydning for de nye medlemslande. Men også i tredjelændene, ulandene specielt, så man en voldsom kapitalflugt, fordi banker konsoliderede sig, og mange af bankerne i ulandene, var jo også ejet af ilandenes. Derfor ville Jeppe Kofod gerne høre, hvad man ville gøre ved det problem, hvad regeringens bud var på det.

Vi havde jo en økonomisk, en finansiel og en beskæftigelsesmæssig krise i Danmark og i EU, men hvis man skulle sige det lidt firkantet, sagde Jeppe Kofod, kunne man sige, at når USA nøs, blev landene i Europa forkølede, men i ulandene fik de altså lungebetændelse. Så det var en forfærdelig situation, de var på vej ind i, og han syntes, at G20-mødet i den forbindelse var helt afgørende, derfor ville han gerne høre, hvad man fra regeringens side ville tage af initiativer dér.

Jeppe Kofod syntes også, at temaet skattely, skatteflugt var et meget væsentligt tema, som finansministeren overhovedet ikke været inde på. Jeppe Kofod syntes, det var helt afgørende, at man fik lukket disse skattelymuligheder ikke bare i EU-området, hvor der var mange af dem, men også globalt, og han ville gerne vide, hvordan regeringen ville tage det tema op.

Det tredje tema, Jeppe Kofod nævnte i denne sammenhæng, var Verdensbanken. SONIC var kommet med en anbefaling til ilandene om, at man, når man lavede disse hjælpeindsatser, skulle afsætte 0,7 pct. af den indsats, man foretog, til en særlig sårbarhedsfond for at hjælpe ulandene, som blev ramt af krisen, sagde han og spurgte, om det var noget, man ville følge op på i EU eller fra dansk side, eller hvad man havde tænkt sig at gøre ved den anbefaling fra Verdensbanken. Jeppe Kofod syntes, at Europaudvalget også manglede at få et svar på de spørgsmål.

Jeppe Kofod sagde, at han syntes, det var meget vigtigt, at Danmark påvirkede holdningen hos de lande, der deltog fra EU-området, ved kraftigt at understrege behovet for både transparens og regulering af kapitalmarkeder.

Jeppe Kofod syntes, at finansministeren havde nævnt noget meget interessant, nemlig at regnskabssystemer, regnskabsstandarder og tilsyn med virksomheder var vigtige punkter. På den baggrund spurgte Jeppe Kofod, om den danske regering havde gjort noget særskilt på det område, da man jo vidste, at mange af de regnskaber, som de multinationale selskaber ville aflægge, på grund af de standarder, de brugte, og den manglende transparens, der var i forhold til, hvad de tabte og tjente i de forskellige lande, de opererede i, ville være meget uigennemskuelige. Jeppe Kofod spurgte, om den danske regering ville gå ind for at sikre bedre regnskabsstandarder og tilslutte sig de forskellige initiativer, der var internationalt. Han vidste, at bl.a. den norske regering var med i nogle initiativer, der gik ud på at øge gennemsigtigheden i forhold til regnskaber for multinationale virksomheder.

Jeppe Kofod kom herefter ind på spørgsmålet, om man ville følge Verdensbankens anbefaling af, at 0,7 pct. af de pakker, man lavede skulle afsættes til en sårbarhedsfond. Det ville man ikke, havde han kunnet forstå på finansministerens svar, ellers havde han ikke forstået det rigtigt. Men Jeppe Kofod syntes, at det var tankevækkende, at man, når Robert Zoellick kom med en sådan anbefaling, fuldstændigt overhørte det behov, der var i ulandene. De blev, som man kunne se ulige hårdt ramt af denne krise, fordi der udover kapitalflugten også var de faldende råvarepriser, som vi vidste ville få en stor betydning for ulandenes økonomi.

Jeppe Kofod ville gerne vide, hvad man ville gøre fra den danske regerings side for at afbøde den katastrofe, man så i den tredje verden. Han mente, at der var et ansvar dér, og at det ansvar vel skulle tages på G20-mødet ved, at EU blev dem, der ikke kun tænkte på økonomien i EU-området, men også videre i den tredje verden. Hvad ville man gøre konkret, og hvorfor ville man ikke følge Verdensbankens konkrete anbefaling i dette tilfælde, spurgte Jeppe Kofod.

Lone Dybkjær spurgte også, om samspillet mellem EU og USA var godt nok og tilføjede, at det, hun havde hørt, da hun for nylig havde været i USA, var, at det var meget godt, hvad USA gjorde, men hvis der ikke kom et samspil med EU, så ville det ikke hjælpe - i hvert fald ikke tilstrækkeligt. Derfor ville hun gerne vide, hvad EU-landenes villighed, forståelse eller opfattelse af de ting var.

Formanden sagde til finansministeren, at oplægget jo var holdt i meget generelle vendinger, og at der var én ting, der havde slået ham, og det var, at Europa talte

om at tale med én stemme, men han vidste ikke, om finansministeren var klar over, hvor mange stemmer, der skulle udtrykke det ene synspunkt.

Formanden sagde, at Tjekkiet selvfølgelig var med som formandskabsland, at Kommissionen ville være til stede, at England, Tyskland og Frankrig ville være til steder, at Holland og Spanien havde møvet sig ind, og at polakkerne var brand sure over, at de ikke også var med, men også Luxemburg var med, fordi de have ØMU-formandskabet, og så vidste formaden ikke, om Centralbanken også var med på en hænger. Men det var i hvert fald sådan, at G20 var næsten halvt EU, og hvordan ville det indtryk så være, der blev efterladt af én stemme, når man sad så mange ved bordet, spurgte han.

Finansministeren sagde vedrørende forberedelserne af G20, transparens osv., at man selvfølgelig godt kunne diskutere G20-omsætningen i forhold til det med, at Europa skulle tale med én stemme, og at det bestemt kunne være relevant. Men når tingene var, som de var, mente finansministeren, at det i højere grad understregede vigtigheden af, at de europæiske stemmer, der så lød, var koordineret, så man sang efter det samme nodeark. Og så meget desto vigtigere var det også, at der lå disse møder både i Økofin og DER, som et opspil til G20-mødet, tilføjede han.

Fra dansk side stod vi jo for den linje, at der var brug for en stærkere international koordination, sagde finansministeren og tilføjede, at han troede, at Jeppe Kofod havde brugt udtrykket, at vi skulle løse krisen. Men det, man vel snarere kunne sige var, at man skulle afværge den næste krise, og at han troede også, at det var det, der lå bag.

På det konkrete spørgsmål om, hvad det var for en transparens vi var på jagt efter, svarede finansministeren, at det var en styrket makro risikovurdering af den finansielle sektor. Det var en diskussion om, hvordan reguleringen af de finansielle markeder kunne tilrettelægges på en sådan måde, at man undgik unødige brugpsykologiske effekter, det var sådan set det, der skete i øjeblikket, det var en bedre international regulering af bankernes kapitalgrundlag, det var en bedre sammenhæng mellem tilsyns- og regnskabsstandarder, og det var, som formanden havde antydnet, en udvidet dækning af reguleringerne herunder af hedgefonde m.v., en international regulering af kreditvurderingsbureauer etc., etc. Det var sådan set den dagsorden, der var sat, og hvor vi så skulle give det stærkest mulige indspark, sagde finansministeren.

c) Landespecifikke integrerede anbefalinger

- Vedtagelse af rapport til Det Europæiske Råd
KOM (2009) 0034
Rådsmøde 2931 – bilag 1 (samlenotat side 6)

Finansministeren: De landespecifikke anbefalinger bærer dette år præg af den økonomiske og finansielle krise, herunder ikke mindst hensynet til gennemførelsen af den europæiske økonomiske genopretningsplan.

Der er fokus på nogle af de samme temaer, jeg har været inde på her, og umiddelbart synes jeg ikke, der er mening i at gå dybere ned i det.

d) Nedsat moms

– *Politisk enighed*

KOM (2008) 0428

Rådsmøde 2931 – bilag 1 (samlenotat side 10)

KOM (2008) 0428 – bilag 1 (grundnotat af 3/10-08)

Udvalgsmødereferat:

EUU alm. del (08) – bilag 138, side 445 (behandlet i EEU 28/11-08)

EUU alm. del (08) – bilag 57, side 179 FO (forhandlingsoplæg forelagt EEU 3/10-08)

EUU alm. del (08) – bilag 37, side 1465 (behandlet i EEU 3/10-08)

Finansministeren: Forslaget er jo en gammel kending, og det forventes, at det tjekkiske formandskab vil forsøge at lukke sagen på det kommende møde.

Jeg har tidligere ved adskillige forelæggelser og også på den seneste, gjort rede for det danske synspunkt, og vores tilgang til forslaget er uændret.

Men på DER's møde i december blev Økofin jo anmodet om at finde en afklaring af spørgsmålet om anvendelse af nedsatte momssatser i visse sektorer, og den danske position er jo den, at vi er stærkt skeptiske i lyset af de meget overbevisende argumenter for at reducere anvendelsen af nedsat moms, og det er fortsat regeringens mål, at det samlede anvendelsesområde for nedsat moms ikke udvides.

Formanden sagde, at han syntes, var pinligt for dem, der var enige med finansministeren, at han havde brugt det argument, at det var farligt med nedsat moms på reparationsydelser, fordi folk så ville undlade at smide væk og købe nyt, og at det var en alvorlig fare. Formanden bød finansministeren velkommen til det 21. århundrede og sagde, at sådan tænkte man altså ikke længere, og om de dog ikke kunne få det argument væk. Det var klart, at Enhedslisten ville synes, det var fint, for de syntes, at det var en helt forkert holdning regeringen havde til nedsat moms, men de af medlemmerne, der støttede finansministeren i, at det var en dårlig idé med nedsat moms, ville altså frygteligt gerne slippe for den type argumenter, sagde formanden.

Frank Aen sagde, at han kun kunne tilslutte sig ordene om, at hvis man argumenterede imod nedsat moms, så var det i hvert fald et tossedumt argument, at man skulle undlade at nedsætte moms, fordi nedsat moms ville forhindre genbrug. Frank Aen troede, at det ville hæmme genbrug, hvis man nedsatte momsen på varer, og at det ville give en smide-væk-kultur stadig at have høj moms også serviceydelser.

Frank Aen sagde, at han bare ville uddybe det ved at sige, at Enhedslisten syntes, det var en god idé at nedsætte momsen på nogle områder, eksempelvis syntes de, at man skulle nedsætte momsen på økologiske produkter. Det var nemt at kontrollere, hvad det var for produkter, der så fik nedsat moms, og hvilke der ikke fik. Et af de problemer, der blev nævnt mod nedsat moms, var, at man ikke kunne

kontrollere, om der ffiledes med nedsat moms. Det ville man kunne, når det var økologi, for det knyttede sig til økologimærket, der i forvejen var kontrolleret.

Frank Aaen tilføjede, at når man sagde, at man principielt var imod nedsat moms, så passede det jo ikke, for der var jo eksempelvis i Folketinget – det havde der i hvert fald været indtil nu – bred opbakning til, at dagblade ikke skulle betale moms. Han vidste ikke, om regeringen var ved at ændre det synspunkt.

e) Finansiering inden for en global klimaafale

– *Rådskonklusioner*

KOM (2009) 0039

Rådsmøde 2931 – bilag 2 (samlenotat side 36)

Finansministeren: Så er der klimadelen, som man rimeligvis og også med rette kunne tale meget om, og det forudser jeg da bestemt også, at vi får lejlighed til, på et senere tidspunkt kommer klima- og energiministeren jo også i Europaudvalget i dag.

Men på Økofin den 10. marts skal man drøfte et sæt konklusioner om en global klimaafale, hvor vi naturligt har forudsætninger for at udtale os om bl.a. finansieringsmekanismer og det globale karbonmarked.

Fra dansk side er udgangspunktet jo, at vi arbejder for en konkret og ambitiøs global afale i København til december.

Det er vigtigt, at finansieringen af reduktionstiltag i udviklingslandene giver landene et konkret incitament til at reducere, således at vi får sikret den stærkest mulige reduktion i udledningerne.

Med hensyn til tilpasning, er det vigtigt at sammentænke støtten til udviklingslandene med udviklingsbistanden som helhed.

Det er også vigtigt at styrke det internationale karbonmarked for at sikre, at udledningsreduktionerne bliver så omkostningseffektive som muligt.

Der er også behov for at reformere CDM-mekanismen, og i det hele taget tror jeg, at der vil være behov for, at kredsen af finansministre, og det gælder så både i europæisk sammenhæng og også i privat sammenhæng, tager et stadigt stærkere medejerskab til den udfordring, det vil være at nå en afale i København. Og det er der på forskellig vis også sat initiativer i gang med henblik på at sikre.

Det er også derfor, at jeg tror, jeg med rimeligt sikkerhed kan give den prognose, at det vil være relevant mere konkret at vende tilbage til dette tema på et senere tidspunkt.

Anne Grete Holmsgaard sagde, at man jo også på det kommende Økofin skulle diskutere forberedelsen af topmødets papirer på klimatopmødet, og at der også lå en indstilling, men at hun syntes, der var noget problemer i den, hun gerne ville spørge til.

Der blev lagt megen vægt på, at der selvfølgelig skal komme en eller anden form for finansiering, men ingen anede hvilken størrelse, den havde, og der var heller ikke lagt op til, at der var nogen, der ville sige noget om størrelsen, fordi man ville have ulandene til at give nogle indrømmelser inden. Det ville sige, at man kørte

med på en forhandlingstaktik, som gjorde det vanskeligt at få et gennembrud i klimaforhandlingerne, sagde Anne Grete Holmsgaard, fordi de store ulande og de små ulande havde en erfaring med, at de fik papirpenge, men ikke reelle penge. Sådan var det gået siden 1992 i Rio de Janeiro, at man havde fået løfte om et eller andet, og når man skulle have pengene, så var der ingen penge, tilføjede hun.

Derfor mente Anne Grete Holmsgaard, at hvis man skulle have bare en nogenlunde chance for at få et vellykket topmøde i København i december, så skulle man have et gennembrud nu, sådan at ulandene havde tillid til, at der rent faktisk kom nogle penge fra de rige lande til dette her, og at de penge var det, man i fagsprog kaldte, additionelle, altså at de kom oven i, ud over ulandsbistanden, sådan at man ikke talte dem to gange.

Derfor spurgte Anne Grete Holmsgaard, hvad Danmark ville gøre. Nu havde Danmark ledelsen af klimatopmødet i december, og det at have ledelse indebar jo, at man havde et ansvar for at gøre noget særligt, og noget af det, Danmark kunne gøre, var at sige til de andre EU-lande: Vi er villige til at komme med så og så mange penge. Dermed kunne man få sat skub i den proces.

Derfor var Anne Grete Holmsgaards direkte spørgsmål, om Danmark var villig til at sige, at vi vil komme med så og så mange penge, fordi vi nu vil have skub i dette her, og om Danmark var indstillet på at slås for, at det var penge ud over udviklingsbistanden.

I indstillingen til topmødet blev det hele rodet sammen med køb af kvoter i ulandene, sagde Anne Grete Holmsgaard, og det syntes hun var meget uheldigt, fordi det, man snakkede om her, ikke var de penge, vi lagde for at kunne købe os fri for vores forpligtelser, men det, vi skulle lægge oveni.

Men var regeringen villig til at påtage sig det lederskab, der lå i at skulle være formand for klimatopmødet og at påtage sig det nu, spurgte hun.

Finansministeren sagde, at han var enig i, at EU skulle tage lederskabet, men at det europæiske lederskab i øjeblikket lå i hænderne på det tjekkiske formandskab, som jo havde serveretten i forhold til at starte en debat i Økofin. Det, der var Danmarks opgave, og det var en opgave finansministeren gerne ville påtage sig, sagde han, var selvfølgelig at returnere den tjekkiske serv så offensivt, som det kunne lade sig gøre. Vi styrede målrettet efter en ambitiøs klimaafale i København, og ambitionen skulle jo måles på, om det lykkedes at få en aftale, der rent faktisk sikrede, at man fik nogle globale emissionsreduktioner aftalt i København.

I den forbindelse var hele spørgsmålet om finansieringen i sagens natur centralt, men lige nu og her måtte finansministeren bare konstatere, at der var en række lande i EU, der syntes, at det var for tidligt at melde håndfast ud i forhold til disse finansieringsmekanismer. Hvor overrasket man skulle være over det, vidste finansministeren ikke, givet at Kommissionens meddelelse heller ikke var særligt specifik, givet at der på trods af de positive signaler, der blev sendt fra det nye amerikanske præsidentskab, stadig var en afventning af, at det så konkretiseredes yderligere. Finansministeren mente, at den danske position var at holde alle døre og muligheder åbne, fordi det ville blive vores rolle at være den, der faciliterede løsningen.

Finansministeren sagde, at han troede, at Anne Grete Holmsgaard havde været ude, da han sagde noget om dette emne i sin forelæggelse, men at der ville være et behov for, at der i finansministerkredse, og det gjaldt både i europæisk og i global sammenhæng, blev udtaget et stadigt større medejerskab til hele dette klimaspørgsmål. For hvis man ikke i god tid inden mødet i København fik gødet jorden og udviklet mulige finansieringsinstrumenter, så risikerede man, at det blev svært at koble nogle flotte klimapolitiske målsætninger med noget, der også var operationelt.

I forhold til opfordringen til at tage lederskab sagde finansministeren, at han så-dan set var meget indstillet på det, og at der allerede nu også med afsæt i det danske finansministerium var drøftelser, ikke kun i relation til EU, men også til den nye amerikanske ledelse og andre vigtige aktører i dette her, om hvordan man kunne lave en proces, der kunne gøre, at de parallelt med, at klima- og energiministrene forberedte det, finansministrene ikke havde forstand på, altså de klimapolitiske målsætninger, udviklede den økonomiske værktøjskasse ved siden af. Så det var noget, de lagde stadigt mere arbejde og energi i, tilføjede finansministeren.

På baggrund af, at finansministeren havde sagt, at finansministrene skal have et stærkere medejerskab til hele dette her klima, mente Lone Dybkjær, at investering i energiprojekter i forbindelse med den økonomiske genopretningsplan måtte være et af de områder, hvor man kunne påtage sig en eller anden form for medejerskab.

Lone Dybkjær syntes i øvrigt, det var vigtigt, at Finansministeriet udviklede noget redskaber til det. Det havde der sandelig været behov for, tilføjede hun.

Anne Grete Holmsgaard sagde, at hun selvfølgelig var enig i, at det var vigtigt, rigtigt vigtigt, at finansministrene tog medejerskab, men at hun var uenig i, at Danmarks rolle som formand for klimakonferencen, altså cop-15, bare var at facilitere altså sørge for, at det kom til at foregå pænt og nydelig omkring bordet. Danmarks rolle var at påtage sig et lederskab, og med til et lederskab hørte altså, at man meldte ud på de tidspunkter, hvor man skal have brudt dødvandet, og der var døvdande i øjeblikket, sagde Anne Grete Holmsgaard.

USA ventede på, at Kina skulle melde ud, hvad de vil. Kina var faktisk gået rigtigt langt, men ville ikke melde ud, før den rige verden meldte ud, hvad man ville overføre af teknologi, og hvad der var af penge på bordet. Der syntes Anne Grete Holmsgaard, at det var vigtigt, at Danmark påtog sig et lederskab og ikke bare sagde, at så måtte vi jo returnere den serv, der eventuelt kom fra det tjekkiske EU-formandskab.

På foranledning af, at finansministeren havde sagt, at en række lande mente, at det var for tidligt at melde ud med penge, spurgte Anne Grete Holmsgaard, om det også gjaldt Danmark, og tilføjede, at det jo kunne besvares med et ja eller et nej. Hvis svaret var et ja, at Danmark mente, det var for tildigt, så dumpede Danmark i lederskabstesten. Det var simpelt hen nu, der var lidt over et halvt år til, der skulle hives et resultat i land, og hvis man ikke kom ud og sagde, at pengene skulle være oveni, altså additionelle, og hvis Danmark ikke til de andre EU-lande sagde, at vi var villige til at sætte så meget på højkant, og at vi nu måtte have det

meldt ud, sådan at vi kunne bruge det, så kunne man blive ved med et fedtspil, som risikerede at betyde, at vi ville få en ret dårlig aftale i december.

Derfor spurgte Anne Grete Holmsgaard meget konkret:

1) var Danmark villig til som minimum inden for EU-kredsen at sige, ja, vi er villige til at melde ud med penge her og nu, og

2) ville vi have, at det fremgik klart fra dette møde, at det var penge, der kom oveni.

Formanden sagde, at han kunne fortsætte, hvor Anne Grete Holmsgaard var stoppet. Han var fuldstændigt enig med Anne Grete Holmsgaard i, at det var foruroligende, at klima ikke var et tema på topmødet i marts måned med henblik på en stillingtagen, altså en beslutning. Man var under et kolossalt tidspres, hvis man skulle nå noget, og han troede, at det ville blive meget svært, hvis man først kom med en udmelding i juni, og at det derfor var meget vigtigt, som finansministeren også havde været inde på, at der skete en hurtig afklaring.

Det danske signal om at bruge alle pengene fra kvotesalget i Danmark til skattelettelser, var ekstremt dårligt, det stod som en knytnæve til et blåt øje i forhold til den problemstilling, man befandt sig overfor, sagde formanden. Han tilføjede, at det var som om, dette her med klima bare var noget, der skulle overstås, og at vi så fik et eller andet kommuniqué i København, og så var det det.

Formanden sagde, at han troede, at der var mange mennesker i ulandene, der havde lagt mærke til, at der var banker, som havde været drevet fuldstændigt uansvarligt, og forsikringsselskaber, der havde været drevet fuldstændigt uansvarligt, hvor man nærmest havde forgyldt ledelsen, og at de kunne få 100 mia. \$ bare, som amerikanerne sagde "no counting". AEG havde fået 110-115 mia. \$, City Group havde fået 130-140 mia. \$, og de beløb, de danske banker havde fået, var jo også ret store, hvorfor kunne man så ikke give noget til tilpasning til teknologioverførsel osv. til udviklingslandene, spurgte formanden. Han troede, det var meget vigtigt, at finansministeren på Danmarks vegne holdt en markant tale her.

Men formanden troede også, at vi eventuelt skulle tage den tanke frem, at man holdt et ekstraordinært topmøde i maj måned, det kunne man jo udmærket forestille sig, fordi han forestillede sig, at der i juni måned ville være mange andre spørgsmål på dagsordenen, og det ville så også kunne koordineres med det amerikanske osv. Formanden gjorde opmærksom på, at han bare havde nævnt det som en mulighed.

Finansministeren sagde, at han naturligvis respekterede, at SF havde – kunne man sige – et præcist strategisk taktisk design for, hvordan man bedst sluttede en aftale i København. (Anne Grete Holmsgaard takkede for det.) Og at han så bare på SF's vegne ville beklage, at der ikke var en chance for at udmønte det i praksis. Det var ikke for på nogen måde at være arrogant omkring det, tilføjede finansministeren, men regeringen havde en høj ambition, statsministeren havde en ekstremt høj ambition, klima- og energiministeren havde en meget høj ambition, og regeringen arbejdede efter sine bedste, men formentlig meget fattige evner, for at nå et godt resultat. Til det, troede regeringen, hørte også, at det ville være kontraproduktivt, hvis den så at sige pressede over i forhold til at få store, vigtige aktører, som ikke var parate endnu, til at melde for tidligt. Det kunne man have en

anden vurdering af, og det var fair nok, sagde finansministeren, men han troede, at grundlæggende var ambitionen den samme.

Regeringen ønskede bestemt, at DER i marts skulle være et møde, der satte offensive budskaber på klimadagsordenen, sagde finansministeren. Men han mente, for at sige det lige ud, at det i situationen var bedre, at der blev sendt lidt mindre offensive budskaber, end at der blev sendt budskaber, der kunne skabe splittelse eller noget, der pegede den forkerte vej. Og det var afvejningen af det, sagde han.

Finansministeren sagde, og han mente, at det hørte med til lederskabet, i hvert fald når lederskabet lå i hænderne på et meget, meget lille land, som jo ikke havde kraften til i sig selv bare at tromle igennem og diktere det globale samfund, hvordan det skal være. En sådan kraft troede finansministeren ikke, at SF havde i forhold til det danske samfund, og han troede heller ikke, at Danmark havde den i forhold til det internationale samfund, så det var noget med at spille lidt efter gehør, sagde finansministeren. Men ambitionen var bestemt til stede.

Finansministeren sagde, at det jo ikke var ham, der indkaldte til europæiske topmøder, men at det, formanden havde antydet, da bestemt var en option. Og man måtte jo sige, at krisen i sig selv havde gjort, at vi havde haft et antal ekstraordinære europæiske topmøder, der skulle være et nu, og der skulle også være et senere i den følgende uge.

Anne Grete Holmsgaard sagde, at hun hoppede let hen over finansministerens småfornærmelse – den kunne ikke forstyrre hendes dag.

Danmark havde en mulighed her for at være offensiv her ved over for de andre lande i EU at sige, at vi vil stille med så meget for at få dem på banen, sagde Anne Grete Holmsgaard og tilføjede, at det ikke var et spørgsmål om, om Danmark havde evne til at kvæle de store lande, men at Danmark havde muligheden for at være offensiv. Hun mente, at det da som minimum måtte være det, man brugte, og at det havde en ret stor betydning, om man gjorde det eller ej, fordi man ellers ville kunne køre rundt med hinanden i en situation, hvor man var mere optaget af bilindustrien i Frankrig og bilindustrien i Tyskland, i Sverige osv. Så det var her, der skulle hugges til, hvis man skulle gøre noget. Og det blev jo endnu mere vigtigt, når regeringen lige havde fremlagt et skatteforslag, hvor man lige havde cashet alle kvoteprovenuene fremover ind i statskassen og lavet en underfinansiering i adskillige år fremover.

Det var meget vigtigt, at Danmark gjorde det, og det kunne jo gøres på mange forskellige måder, sagde Anne Grete Holmsgaard. Man kunne sige, at vi vil finansiere teknologikapacitetsopbyggelse i Asien, man kunne sige mange forskellige ting og dermed provokere frem, at der blev skabt et hul i dette her, fordi man kunne løbe rundt om det, og så stå i en situation, hvor ingen rigtigt ville bide til bolle, fordi der ingen penge var på bordet, ingen håndfaste løfter på bordet.

Anne Grete Holmsgaard sagde, at det, hun opfordrede til, var, at Danmark presede på og ikke bare sad pænt i krogen.

Nu havde finansministeren sagt, at det var vigtigt, at mødet sendte et offensivt signal. Hvis du skulle sige én ting til mig, der var virkeligt offensivt i denne her sammenhæng, hvad var det så, spurgte Anne Grete Holmsgaard og svarede selv, at det vel ikke var, at man vil have en ambitiøs klimaaf tale – det havde vi jo

sagt i 100 år – men hvad var det ene offensive budskab, finansministeren gerne ville have blev sendt fra mødet.

Formanden foreslog, at Europaudvalget sluttede denne debat med finansministerens svar.

Finansministeren svarede, at han betragtede det mere som et ræsonnement, der foldedes ud, og som en anbefaling, og at han lyttede til den.

f) Bedre regulering–

– *Rådskonklusioner*

KOM (2009) 0015

Rådsmøde 2931 – bilag 1 (samlenotat side 14)

EUU alm. del (042) – bilag 215 (regeringens liste over 50 danske forslag til bedre regulering)

Udvalgsmødereferat:

(behandlet i Statsministeriet 16/11-07 pga. valg, se rådsmøde 2832 – bilag 4)

Kommissionens handlingsprogram (behandlet på rådsmøde økofin 30/1-07)

KOM (2005) 0097 – bilag 1 (grundnotat af 9/5-95)

Bilag (012) 1032 (grundnotat af 8/8-02)

Udvalgsmødereferat:

EUU alm. del (06) – bilag 191, side 706 (seneste behandling i EUU 26/1-07)

EUU alm. del (06) – bilag 28, side 18 (behandlet i EUU 6/10-06) (05) side 223 (behandlet i EUU 4/11-05)

Kommissionens anden strategiske meddelelse

Rådsmøde 2784 – bilag 1 (samlenotat vedr. rådsmøde konkurrenceevne 19/2-07 indeholdende hørings svar)

KOM (2006) 0689 – svar på spørgsmål 1 (om tiltag til at sikre reduktion i administrative byrder)

Udvalgsmødereferat:

EUU alm. del (072) – bilag 463, side 1304 (seneste behandling i EUU 19/9-08)

Finansministeren: Økofin skal drøfte Kommissionens meddelelse om den tredje strategiske gennemgang af bedre regulering i EU.

Meddelelsen indeholder status for det hidtidige arbejde med bedre regulering samt oversigt over de næste skridt i arbejdet. Er der spørgsmål, svarer jeg på dem.

Formanden sagde, at der ikke var sagt meget om bedre regulering, men, spurgte han, virkede det særligt overbevisende, at man nu sagde, at det største problem var afregulering, når man tænkte på alle skaderne af afregulering i forbindelse med finansmarkederne.

Formanden troede, at dette kunne alle blive enige om, at overflødige bestemmelser skulle væk. Men dette mål om, at alt skulle reduceres med 25 pct., ville let kunne komme til at gå ud over arbejdsmiljøbestemmelser og en masse andre bestemmelser. Finansmarkedet var i hvert fald udtryk for, sagde formanden, at afregulering ikke var nogen fornuftig vej frem.

Formanden spurgte finansministeren, om Europaudvalget på et tidspunkt kunne få et notat fra regeringen vedrørende Jacques de Larosière-rapporten, som så meget interessant ud. Formanden sagde, at han ikke ville afkræve finansministeren en udtalelse om den i det indeværende møde, men bede om et notat om, hvordan regeringen så denne struktur for sig.

Finansministeren sagde, at der jo var rigtig mange problemer og knapper, der skulle drejes på i forhold til at skabe ikke nødvendigvis et dereguleret samfund, men et bedre reguleret samfund, men det var bare svært at respektere taletidsbegrænsninger, hvis alt, hvad man kunne blive enige om, skulle nævnes hver gang.

Finansministeren svarede formanden, at regeringen naturligvis gerne ville orientere Europaudvalget om Jacques de Larosière-rapporten, om det ville blive i et notat eller noget, de ville vende tilbage til, vidste han ikke, de skulle lige finde formen, men de ville selvfølgelig gerne reflektere over den.

Formanden gjorde opmærksom på, at det gerne måtte være i en tilgængelig version.

3. Rådets prioriteter for EU's budget for 2010

– Rådskonklusioner

Rådsmøde 2931 – bilag 1 (samlenotat side 19)

Finansministeren: Det er fast procedure, at Økofin allerede i marts drøfter de overordnede prioriteringer for næste års fællesskabsbudget.

Rådets prioriteter for 2010-budgettet omhandler primært tværgående principielle synspunkter.

Det forventes således understreget, at der er behov for at sikre marginer inde for udgiftslofterne til uforudsete udgifter, samt at der er behov for at sikre en ordentlig budgettering af betalingerne, så vi undgår overbudgettering. Regeringen kan støtte den ventede linje.

4. Eventuelt

Finansministeren: Intet at bemærke

5. Siden sidst

Finansministeren: Intet at bemærke

Formanden sagde, at Europaudvalget jo ville vende tilbage til de mange andre spørgsmål, at Europaudvalget havde forståelse for, at finansministeren havde haft mange timers arbejde dagen før, og at de var glade for meningsudvekslingen i Europaudvalget.

Formanden konstaterede, at Enhedslisten havde udtalt sig imod det af regeringen søgte forhandlingsoplæg, og at ingen andre havde udtalt sig imod det. Formanden konkluderede, at finansministeren havde fået sit forhandlingsoplæg på plads.

FO Punkt 2. Rådsmøde nr. 2929 (konkurrenceevne - indre marked/industridelen) den 5.-6. marts 2009

Formanden sagde, at finansministeren havde haft mange vigtige sager på dagsordenen for Europaudvalget. Det havde skabt lidt ventetid for økonomi- og erhvervsministeren, og der var også mange vigtige sager til behandling under økonomi- og finansministerens ressort, så han gav nu hende ordet.

(Efter forelæggelsen af dagsordenspunkterne)

Formanden gjorde efter økonomi- og erhvervsministerens forelæggelse opmærksom på, at han til start havde det mere proceduremæssige spørgsmål med hensyn til de ønskede forhandlingsoplæg, at han havde prøvet at læse papirerne meget, meget grundigt, og at han syntes, at beslutningsprocessen var meget uigennemskuelig på dette område.

Det første punkt, man bad om forhandlingsoplæg på, havde været præsenteret på et møde engang sidste sommer, og så havde Parlamentet vedtaget et eller andet for 16 dage siden, som ikke fremgik af papirerne, og så skulle det på som et A-punkt på et kommende rådsmøde.

For formanden lugtede det, at man var enig med Parlamentet, og nu skulle denne her sag køres igennem.

Formanden synes i øvrigt, da han læste forslaget, at det lød meget fornuftigt, men det var for Europaudvalget meget vanskeligt at se, hvornår de egentlig kom ind i billedet. Hvis hele arbejdet foregik i arbejdsgrupper, og det ikke var på rådsmøder, og der derefter lavedes aftaler med Parlamentet.

Økonomi- og erhvervsministeren havde sagt tidlig forelæggelse, sagde formanden og konstaterede, at det altså var før, det kom på et rådsmøde, som ikke havde noget med den sag at gøre.

Formanden tilføjede, at han ikke ønskede at ødelægge økonomi- og erhvervsministerens humør ved at trætte med procedurespørgsmål, men han syntes, at det måtte være klart, at det rejste nogle spørgsmål om, hvad Europaudvalgets formål egentlig var.

Formanden gjorde opmærksom på, at han havde talt om punkt 5 på dagsordenen vedrørende byggevarer, som Parlamentet havde færdigbehandlet, og som havde været i arbejdsgrupper, men som ikke havde været på et rådsmøde efter Parlamentets behandling, og som alene ville komme i Rådet som det man kaldte et A-punkt på et senere rådsmøde.

Det næste punkt, punkt 6, der blev søgt forhandlingsoplæg på, vedrørte pesticid-udbringningsudstyr, og der betød det ikke så meget, men hvis man så gik ned til punkt 7 vedrørende rettigheder, så fremgik det af notatet (Rådsmøde 2929 – bilag 2), at det havde været til diskussion i arbejdsgruppen om ophavsrettigheder, og der kunne man jo diskutere, om det først og fremmest var et ophavsretligt problem. Formanden syntes, at økonomi- og erhvervsministerens holdning var meget fornuftig i det, hun sagde omkring det. Men det var altså noget, der bare var

blevet behandlet i en arbejdsgruppe hele vejen igennem, og så var der en indstilling fra Parlamentet, sagde formanden, og så gik han ud fra, at man på basis af det tekniske kompromisforslag i arbejdsgruppen lavede en deal med Parlamentet.

Men det rejste igen spørgsmålet, om den deal allerede var lavet, eller nærmede man sig den osv. Derfor syntes formanden, at Europaudvalget var nødt til at bede om at få at vide: Lavede man aftaler? Hvor langt var man i processen? Og hvordan sikrede man sig, at Europaudvalget kom ind, før man gav instruktion til sine danske medarbejdere i disse her forskellige arbejdsgrupper? Hvis ikke man sikrede sig det, havde Europaudvalget ikke den sarteste indflydelse. Det være sagt her, hvor formanden ikke var uenig på et eneste punkt i det, økonomi- og erhvervsministeren havde sagt om forslagene tilføjede han.

Vi måtte vende os til, at det foregik på en helt anden måde i øjeblikket, nu da valget til Europa-Parlamentet nærmede sig, og at Europaudvalget og Ministerrådet let blev hængt af i denne her proces, sagde formanden og tilføjede, at det altså kun var med hensyn til de formelle ting, og at det var for at få dem på det rene, han havde sagt det, og at han ikke havde sagt noget om substansen.

Økonomi- og erhvervsministeren: Som det er udvalget bekendt, har jeg i mange år været medlem af Europaudvalget, og derfor har jeg stor forståelse for formandens synspunkter. Nogle vil mene, at nu har jeg snart været minister i syv et halvt år, så nu havde jeg godt af snart at komme tilbage. Men det er en anden diskussion. Jeg er ikke sikker på, at jeg har tid til at være her hver fredag. Spøg til side.

Omkring byggevevareforordningen. Jeg forstå godt dine spørgsmål Svend, men jeg vil sige, at jeg mener faktisk, at timingen for forelæggelsen er helt rigtig, og så vil jeg lige forklare, hvor langt processen er.

Forslaget har indledningsvis været behandlet i Parlamentet, i Udvalget for forbrugere og Det Indre Marked, det forventes på rådsmødet for konkurrenceevne i maj, men på grund af Europa-Parlamentsvalget i juni kan det komme på et tidligere rådsmøde som et A-punkt, men det er kun, hvis der opnås 1. behandlingsaftale mellem Parlamentet, Rådet og Kommissionen.

Der forventes afstemning om forslaget på plenarforsamlingen for Parlamentet i april, og forslaget har endnu ikke været behandlet i Coreper.

Så jeg vil sige, at på byggevevareforordningen kan jeg ikke se, at vi skulle være kommet tidligere. Vores problem er, og den fornemmelse, vi har på grund af Europa-Parlamentsvalget er, at der vil være nogle sager, der vil blive rykket frem og hakket af hurtigere, og det er faktisk derfor, vi kommer med det nu, selv om det ikke har været drøftet på Coreper. Men vi sender gerne noget over på det.

Formanden spurgte, om der var en 1. behandlingsaftale, der skulle forelægges Coreper.

Økonomi- og erhvervsministeren: Nej, det er der ikke endnu til den.

Omkring ophavsret vil jeg sige, at det kommer nu, fordi det skal til substansdrøftelse på Coreper inden for kort tid. Men vi har haft behov for at afvente, at man

har arbejdsgruppen, fordi dette her er tungt, som jeg også lagde vægt, og vi har behov for at have et ret fyldestgørende grundlag for at kunne komme her, for at finde ud af, hvor meget vi overhovedet vil være med til, hvis vi skal forhindre ulykkerne i at blive vedtaget. Forslaget forventes at komme på rådsmødet for konkurrenceevne i maj, men det kan som sagt dukke op på et tidligere rådsmøde igen, hvis der kan være en 1. behandling mellem Rådet, Parlamentet og Kommissionen. Og her har vi hørt, at man vil prøve at presse på for, at der allerede skulle være en afstemning om det ved plenarforsamlingen for Parlamentet i marts.

Det er ikke noget, vi kan sige noget om, men uden at vi bevæger os for meget ind i selve substansdrøftelsen vil jeg sige, at jeg er ikke særligt positiv over for det forslag. Men vi vil bare hellere have 70 år end 95 år, og det er derfor, vi kommer nu og siger: Hvis der er nogle, der forsøger - det vil nok være forkert at sige, at lave et barn på os, fordi så kan folk få en masse tanker - men vi har lidt en fornemmelse af, at der er nogle, der vil presse på for, at det lige pludselig kan gå hurtigt. Derfor syntes vi, at det var lidt vigtigt at få Europaudvalgets stilling til, hvor vi skal lægge os i denne her sag.

Formanden takkede økonomi- og erhvervsministeren og sagde, at han syntes, det havde været meget klargørende, og at Europaudvalget ville arbejde videre med disse procedurer, så de kunne finde ud af en fornuftig fremgangsmåde i arbejdet både for ministrene og for Europaudvalget. Formanden troede, det var vigtigt i hvert fald i papirerne at beskrive det, økonomi- og erhvervsministeren nu havde fortalt Europaudvalget, så udvalget var klar over, hvordan det forholdt sig, for man skulle være lidt af en guldgraver for at finde frem til guldstøvet i denne her proces, tilføjede formanden.

Anne Grete Holmsgaard foreslog, at man gjorde det ved, at man skrev et par linjer om, hvor langt punktet var i selve processen, altså at det havde været i Co-reper osv., fordi det ville gøre det hurtigere og lettere for Europaudvalget lige at spore sig ind på det.

Økonomi- og erhvervsministeren sagde, at det var noteret, at Europaudvalget gerne ville have en oversigt over, hvor langt et punkt var i de forskellige systemer, fordi det var svært at få overblik over papirerne. Men problemet var lidt, at Økonomi- og erhvervsministeriet var nødt til at sende dem over i god tid, inden hun kom i Europaudvalget.

Så økonomi- og erhvervsministeren sagde ja med det forbehold, at hun nogle gange måske blev nødt til at sige, at de i ministeriet lige havde fået sidste nyt fra mødet dagen før eller et eller andet. Det var bare for at sige, at så havde de i hvert fald også lidt mere begreb om, hvor sagerne var i processen, tilføjede hun.

Økonomi- og erhvervsministeren troede, at dette forår blev noget særligt, fordi Europa-Parlamentet ville gøre noget for at pushe lidt mere end ellers, fordi man skulle ud og føre valgkamp.

Økonomi- og erhvervsministeren: Jeg vil præsentere 7 punkter i dag. 4 af punkterne er sager, som er på dagsordenen på rådsmødet den 5. marts. De øvrige 3 sager skal vedtages på et senere rådsmøde. De sager fremlægger jeg med henblik på tidlige forhandlingsoplæg.

Jeg vil først nævne de 3 sager til forhandlingsoplæg. Det drejer sig om:

- en ny byggevareforordning, som er en revision af det nuværende byggevare-direktiv,
- et direktiv om maskiner til udbringning af pesticider, og
- en ændring af direktivet om beskyttelsestid for ophavsretten til musik.

Afslutningsvis vil jeg tage de øvrige 4 punkter på dagsordenen samlet.

I er selvfølgelig velkomne til at stille spørgsmål til hver enkelt af sagerne.

1. Opfølgning på EU's indre markedsstrategi

- *Udveksling af synspunkter*
- *Vedtagelse af rådskonklusioner*
Rådsmøde 2929 – bilag 2 (samlenotat side 2)

Økonomi- og erhvervsministeren: Det første punkt til drøftelse på dagsordenen til rådsmødet handler om fremskridtsrapporten for EU's indre markedsstrategi fra november 2007. Regeringen kan her støtte det tjekkiske formandskabs udkast til konklusioner. Særligt har regeringen været tilfreds med, at et åbent og sikkert indre marked fremhæves som en væsentlig del af løsningen på den økonomiske krise.

2. Bedre regulering

- *Fremskridtsrapport*

KOM (2009) 0015

Rådsmøde 2929 – bilag 2 (samlenotat side 6)

EUU alm. del (042) – bilag 215 (regeringens liste over 50 danske forslag til bedre regulering)

Udvalgsmødereferat:

(behandlet i Statsministeriet 16/11-07 pga. valg, se rådsmøde 2832 – bilag 4)

Kommissionens handlingsprogram (behandlet på rådsmøde økofin 30/1-07)

KOM (2005) 0097 – bilag 1 (grundnotat af 9/5-95)

Bilag (012) 1032 (grundnotat af 8/8-02)

Udvalgsmødereferat:

EUU alm. del (06) – bilag 191, side 706 (seneste behandling i EUU 26/1-07)

EUU alm. del (06) – bilag 28, side 18 (behandlet i EUU 6/10-06) (05) side 223 (behandlet i EUU 4/11-05)

Kommissionens anden strategiske meddelelse

Rådsmøde 2784 – bilag 1 (sammenfatning af rådsmøde konkurrenceevne 19/2-07 indeholdende høringssvar)

KOM (2006) 0689 – svar på spørgsmål 1 (om tiltag til at sikre reduktion i administrative byrder)

Udvalgsmødereferat:

EUU alm. del (072) – bilag 463, side 1304 (seneste behandling i EUU 19/9-08)

Økonomi- og erhvervsministeren: Det andet punkt på dagsordenen vedrører bedre regulering. Regeringen støtter som bekendt arbejdet med bedre regulering i EU. Til rådsmødet fremlægger det tjekkiske formandskab en fremskridtsrapport for dette arbejde, som vi kan tilslutte os. Derudover hilser regeringen Kommissionens tredje strategiske meddelelse om bedre regulering velkommen.

Pia Adelsteen indledte med at sige, at en af de ting, hun havde været glad for at læse, var regeringens holdning til ideen om, at administrative byrder fra EU skulle sættes ned med 25 pct. Og det, hun specielt var glad for, var, at regeringen havde givet udtryk for, at vi gerne vil have en tidsplan for, hvornår man nåede målet. Eftersom 40 pct. af de administrative byrder i de danske virksomheder kom fra EU, ville det være rigtig dejligt for virksomhederne, at de blev sat ned. Så det havde hun været meget glad for at læse.

Lone Dybkjær sagde, at de radikale også var tilhængere af regelforenklings, og tilføjede, at de for 10 år siden havde haft en proces i Kommissionen med regelforenklings, hvor det var faldet til jorden, fordi alle de fine forslag, der var til regelforenklings, gik ud over miljøet. Det var en meget kort version.

Så regelforenklings, ja, men det kom sandelig an på, hvad det var for regler, man forenkledede, sagde Lone Dybkjær og tilføjede, at hun endnu ikke havde læst den nye rapport og derfor ikke vidste, hvor man satte ind. Men sidst havde det, der blev foreslået, i hvert fald været rigtig dårligt.

Formanden sagde, at han ikke havde noget imod, at man gentog gamle synspunkter upåvirkede af de sidste mange måneders dramatiske begivenheder, men at han gerne ville høre, om der ikke var grund til at betone udtrykket bedre regulering. Afregulering havde ikke ført os til store gode resultater eksempelvis på det finansielle marked. Det måtte være bedre regulering, sagde formanden, og der var også grund til, som økonomi- og erhvervsministeren forgænger, Bendt Bendtsen, havde lovet hver gang, man havde diskuteret dette her, at betone, at det ikke måtte gå ud over miljøet.

Der var en meget stærk høringsskrivelse fra LO (Rådsmøde 2929 – bilag 2) side 9, hvori man advarede imod, at man afregulerede på den måde, at det kom til at gå ud over miljøet, sagde formanden. Det bekymrende ved denne her afreguleringsmålsætning var jo, at så og så mange regler skulle væk. Det drejede sig vel mere om at få fjernet de byrdefulde regler, som tiden var løbet fra, eller som ikke tjente noget fornuftigt formål, tilføjede han som tilskyndelse til økonomi- og erhvervsministeren i retorikken.

Økonomi- og erhvervsministeren sagde, at man næste skulle tro, at formanden havde fået hendes talepunkter med, for der var tale om bedre regulering og ikke deregulering, at man altså skulle prøve at gøre ting mere intelligent. Det kunne være noget med at sørge for, at alle indberetninger kom ind på den samme hjemmeside, så man ikke skulle sidde og udfylde formularer osv.

Økonomi- og erhvervsministeren understregede, fordi Lone Dybkjær havde spurgt ind til det, og formanden også havde nævnt det, at det for Danmark var helt afgørende, at forbrugerhensyn og miljøhensyn altid var med, når man sad og afbalancerede, i hvilken retning man skulle gå. Hun troede bare, at man måtte erkende, hvis man eksempelvis havde været ude at besøge en landmand og set, hvad det var for tonsvis af papirer, der skulle udfyldes, at der var mange steder, hvor man kunne gøre tingene enklere og nemmere uden at slække på kravene. Og dér, hvor man kunne gøre det, skulle man gøre det, sagde økonomi- og erhvervsministeren.

Til Pia Adelsteen sagde økonomi- og erhvervsministeren, at vi i Danmark havde et mål om at reducere de administrative byrder inden 2010, og at det i EU var inden 2012. Men at det også var for at presse igennem, at man blev nødt til at tænke i dette her, at man ikke bare hele tiden lavede nye regler, at man prøvede at indtænke, om det så kunne hænge sammen med noget andet. For det var jo særligt de små og mellemstore virksomheder, som ikke havde et kæmpe apparatur til rådighed, der havde problemer med det og blev hårdt ramt.

3. Lissabon-strategien: Rådets (konkurrenceevne) bidrag til Det Europæiske Råd

- *Politisk debat*
- *Vedtagelse af nøglebudskaber (Key Issues Paper)*
Rådsmøde 2929 – bilag 2 (samlensnotat side 11)

Økonomi- og erhvervsministeren: Det tredje punkt på dagsordenen er det vigtigste punkt. Det handler om konkurrenceevnerådets anbefalinger til Det Europæiske Råd i marts i lyset af den økonomiske afmatning.

Regeringen mener, at anbefalingerne er velbalancerede. Det er særligt positivt, at der er givet en del opmærksomhed til de konkrete instrumenter, som skal sikre, at det indre marked fungerer i praksis. Særligt vil jeg pege på de kontaktpunkter for virksomheder og borgere, som skal gøre det lettere at handle, etablere sig og drive virksomhed i andre lande. Jeg vil også fremhæve papirets fokus på arbejdet med at reducere de administrative byrder for erhvervslivet.

Danmark har lagt vægt på, at medlemslandene i anbefalingerne forpligter hinanden på at fortsætte reformerne hen imod en mere konkurrencedygtig økonomi. Den nuværende økonomiske situation må ikke blive en undskyldning for initiativer, der svækker økonomien på længere sigt.

4. Den europæiske bilindustri

– Vedtagelse af rådskonklusioner

Rådsmøde 2929 – bilag 2 (samlenotat side 17)

Økonomi- og erhvervsministeren: Det bringer mig til det 4. og sidste punkt på dagsordenen til rådsmødet, nemlig spørgsmålet om en særlig indsats for den europæiske bilindustri.

For regeringen er det vigtigt, at sådanne særlige tiltag for bilindustrien ikke har protektionistisk karakter. Når det er sagt, er vi selvfølgelig åbne over for, at der reageres på den nuværende økonomiske situation. Og vi er klar over den centrale betydning, som bilindustrien har for den europæiske økonomi.

Regeringen mener, at de foreslåede initiativer vedrørende bilindustrien kan accepteres, fordi de i høj grad betoner nye fremadrettede investeringer i CO₂-reduktion og energieffektivitet. Initiativerne vil således også være med til at fremme EU's konkurrenceevne på den lange bane.

Anne Grete Holmsgaard sagde, at det var godt, at vi kørte en linje, der hed, at vi ikke ville være protektionistiske på dette område, men at hun altså ikke rigtigt kunne gennemskue, hvad slutresultatet af dette her ville blive, så det måtte økonomi- og erhvervsministeren gerne sige lidt mere om.

Anne Grete Holmsgaard syntes, at der kunne være fornuft i, at man gav en støtte til at udvikle biler, der kunne køre længere på literen og sende mindre CO₂ op i luften herunder el-biler, men at man måtte sige, at det var dødsygt at støtte alt det andet. Der var i øvrigt heller ingen forbrugere, der købte det i øjeblikket, så på den måde ville det også være en dårlig kurs at køre efter, tilføjede hun.

Pia Adelsteen sagde, at hun havde studset lidt over bemærkningerne i notatet (Rådsmøde 2929 – bilag 2) side 20 omkring skrotningspræmier, hvor der stod: "Regeringen finder det formålstjenligt, at der fastsættes retningslinjer for medlemslandenes indførelse af skrotningspræmier, idet man hæfter sig ved, at det fortsat er op til medlemslandene at afgøre, om man ønsker at indføre skrotningspræmier."

Det, Pia Adelsteen var studset lidt over, var, om regeringen ønskede, at det skulle være en fælles skrotningspræmie for hele EU, eller om de enkelte lande, der – ligesom vi havde gjort nogle gange – skulle kunne sige: Nu er vores biler for gamle, nu indfører vi en skrotningspræmie, så vi kan få nogle nyere og bedre biler i landet. Pia Adelsteen ville gerne høre, hvad økonomi- og erhvervsministeren mente om det.

Formanden sagde, at han syntes, det er fornuftigt at fremme teknologisk omstilling til el-biler og til mere effektivitet osv. Til gengæld delte han økonomi- og erhvervsministerens synspunkt på, at alle disse her pakker med penge til bilindustrien og sådan noget var i modstrid med den grundlæggende tanke i samarbejdet, hvis de ikke havde det meget klare målrettede formål.

Økonomi- og erhvervsministeren sagde, at regeringens synspunkt var, at vi ikke var glade for protektionistiske tiltag, men at vi også godt kunne se, at der alt-

så var en arbejdsløshed, der bankede derudad, og at den europæiske bilindustri virkelig var bekneb.

Det danske synspunkt havde så været, at hvis vi skulle gå den vej og prøve at se, om der ikke var noget af den industri, der stadig væk kunne skabe arbejdspladser, så skulle man altså til at tænke grønt, så skulle man tænke i CO₂-reduktion, i energieffektivisering, i el-biler, som formanden havde været inde på, og så var der lidt god mening i at sige, mente økonomi- og erhvervsministeren, at så udnyttede man en krise positivt til at gøre os konkurrencedygtige på lang sigt.

Økonomi- og erhvervsministeren gentog, at det danske synspunkt var, at vi var meget betænkelige ved protektionisme. Vi kunne godt have forståelse for, at der i visse sektorer kunne være behov for det, men at man dér skulle tænke langsigtet og ikke kortsigtet. Men det, der var det store problem, var, at det var lidt uklart, hvor det hele ville ende, for der foregik, ganske som formanden havde sagt, alt muligt rundt omkring i de forskellige EU-lande, og derfor var den danske støtte meget forsigtig.

Vi blev simpelt hen nødt til at have et overblik over, hvad det var for nationale tiltag, der kom, sagde økonomi- og erhvervsministeren. Man læste om alt muligt i aviserne med, at så skete der noget det ene og det andet sted, og det kunne jo godt være, at der isoleret set blev taget de initiativer, som var ganske fornuftige. Men vi skulle have sikkerhed for, at det ikke endte med at blive en fuldstændigt sminket protektionisme, men var noget, som havde et overordnet sigte, som var fornuftigt nok og som var midlertidigt i sin form, og som ikke forurenede konkurrenceevnen.

Derfor var regeringens synspunkt vedrørende økonomiske initiativer på bilområdet, at det var ok i begrænset omfang, hvis de varetog de langsigtede hensyn, men at vi var forsigtige i vores tilkendegivelse, fordi vi simpelt gerne ville have lidt bedre snor i, hvad der foregik rundt omkring lige nu, fordi statskasserne var tømte, og gældssætningen var i gang i mange af de andre europæiske lande, og vi var meget bekymrede for, hvor det kunne ende henne, så det var ikke noget, regeringen var glad for.

På Pia Adelsteens spørgsmål vedrørende skrotningspræmien svarede økonomi- og erhvervsministeren, at al erfaring med skrotningspræmier var, at det kun i meget, meget begrænset omfang medvirkede til at øge efterspørgslen efter nye biler. Man øgede primært efterspørgslen efter brugte biler, og det ville faktisk sige, at hvis man tænkte i de baner, så ville det bare betyde, at man fik en masse gamle biler ind over grænsen. De beregninger, Miljøministeriet havde lavet, viste, at andre økonomiske virkemidler end skrotningspræmien var mere egnede til at opfylde vores målsætninger både på miljø- og på CO₂-udledningsområdet og for transportsektoren.

Økonomi- og erhvervsministeren tilføjede, at regeringen heller ikke troede på, at det var et særligt egnet instrument, hvis det handlede om at stimulere konjunkturerne, eller at gøre noget godt for vores miljø og klima.

FO 5. Kommissionens forslag til Europa-Parlamentet og Rådets forordning om fastlæggelse af harmoniserede betingelser for markedsføring af byggevarer

- *Sagen er ikke på dagsordenen for rådsmødet (konkurrenceevne) den 5.-6. marts 2009, men forventes sat på dagsordenen for et snarligt rådsmøde med henblik på vedtagelse.*

KOM (2008) 0311

Rådsmøde 2929 – bilag 2 (samlenotat side 21)

KOM (2008) 0311 – bilag 2 (revideret grundnotat af 15/7-08)

FO6. Kommissionens forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om pesticidudbringningsudstyr og om ændring af direktiv 2006/42/EF af 17. maj 2006 om maskiner

- *Sagen er ikke på dagsordenen for rådsmødet (konkurrenceevne) den 5.-6. marts 2009, men forventes sat på dagsordenen for et snarligt rådsmøde med henblik på vedtagelse.*

KOM (2008) 0535

Rådsmøde 2929 – bilag 2 (samlenotat side 32)

KOM (2008) 0535 – bilag 1 (grundnotat af 17/12-08)

Økonomi- og erhvervsministeren: Den første sag, som jeg vil nævne med henblik på forhandlingsoplæg, er forslag om en ny byggevarerforordning. Forslaget er en revision af det eksisterende byggevaredirektiv.

Formålet med forslaget er at effektivisere det indre marked for byggevarer. Det er overordnet til gavn for dansk byggeri og for dansk eksport af byggevarer.

Forslaget fastsætter regler for de test- og beregningsmetoder, der skal anvendes, når en producent angiver, hvilke egenskaber en byggevare har. Disse test- og beregningsmetoder angives i form af standarder.

Med forslaget skal det fremover angives, om byggevarer lever op til nationale krav om bæredygtighed. Det kunne f.eks. være krav til byggevarens genanvendelighed eller levetid. Fra et dansk synspunkt er det positivt at få større fokus på bæredygtigt byggeri. Forslaget er således et vigtigt skridt i retning af mere holdbart byggeri med forbedrede vilkår for genanvendelighed af byggematerialer.

Ved revisionen ændres det eksisterende direktiv til en forordning. Det skyldes, at det nuværende direktiv er blevet implementeret meget forskelligt i EU-landene. Det har skabt et uens marked for producenterne af byggevarer. Med en forordning sikrer vi mere ensartede regler i EU.

Regeringen støtter en mere ensartet metode til angivelse af byggevarers egenskaber.

Forslaget ændrer ikke på, at krav til byggevarer og til det færdige byggeri i Danmark fastsættes på dansk plan.

Forslaget forenkler også de gældende procedurer for CE-mærkning af byggevarer. Desuden sætter forslaget nogle bedre regler for de krav, vi kan stille til de laboratorier, som skal godkende byggevarernes egenskaber.

Alt i alt forventes forenklingerne at gøre ordningen med CE-mærkning af byggevarer mere gennemskuelig til gavn for forbrugerne og virksomhederne.

Regeringen støtter forenklingen af reglerne så længe det ikke sker på bekostning af sikkerheden af byggevarerne.

Forslaget indeholder desuden regler om bedre koordination af EU-landenes kontrol med byggevarer. Den øgede kontrol vil være med til at sikre, at forbrugerne modtager korrekt information om byggevarernes egenskaber. Samtidig vil en mere ensartet kontrolindsats i Europa være med til at skabe lige vilkår for producenterne i det indre marked.

FO Regeringen kan tilslutte sig Kommissionens forslag.

Anne Grete Holmsgaard sagde, at hun var helt enig i det, økonomi- og erhvervsministeren havde sagt, men at hun havde et spørgsmål vedrørende kontrollen. Anne Grete Holmsgaard syntes, det var godt, at reglerne blev strammet op her, at der skulle være et nationalt kontrolpunkt.

Der stod en del i papirerne om kontrollen, inden byggevarerne blev CE-mærket, og det var selvfølgelig vigtigt, sagde Anne Grete Holmsgaard, men der var jo også en kontrol efterfølgende, sådan at de håndværkere, entreprenører og enkeltforbrugere, der indkøbte et byggemateriale som de troede var A-mærket, kunne vide, at det overholdt standarderne. Det, Anne Grete Holmsgaard gerne ville vide, var, om kravene til den nationale kontrol også blev skærpet, sådan, at en CE-mærket vare, når det var ude på markedet, rent faktisk overholdt de standarder.

Anne Grete Holmsgaard sagde, at det, hun hørte fra mange sider, var, at kontrollen i dag var utilstrækkelig, at man faktisk ikke kunne være sikker på, at det, man købte, levede op til standarderne.

Pia Adelsteen sagde, at hun slet ikke havde nogen problemer med at støtte forhandlingsoplægget. Hun syntes, det var en god ting, at det blev ensrettet, da det også ville gøre det nemmere for virksomhederne med mærkningen.

Økonomi- og erhvervsministeren sagde til Anne Grete Holmsgaard, at konsekvensen af den fælles EU-regulering helt overordnet set var – bl.a. fordi direktivet var implementeret lidt hårdt omkring – at det ville have en positiv effekt både for sikkerhed og sundhed i byggeriet. Det ville det bl.a., fordi man nu lavede fælles regler for prøvnings- og beregningsmetoder, så man ikke bare selv kunne skrive et eller andet, og så var det CE-mærket, og fordi der blev stillet krav til fabriksproduktionskontrollen, og i de fleste tilfælde også medvirken af 3. part. Det betød, at uanset i hvilket land en vare var produceret, så var den testet ud fra de samme principper.

På toppen af det forbedredes reglerne for overvågningen af markedet med byggevarer, og der havde man faktisk ladet sig inspirere af det, man havde på legetøjsområdet. Det ville sige, at man stillede krav til de procedurer, som medlemslandene skulle benytte eksempelvis, hvis de blev opmærksomme på et farligt produkt. Så økonomi- og erhvervsministeren måtte sige, at der var en opstramning på kontrolsiden af dette her, men at det stadig væk var sådan, at måden, vi organiserede os på i Danmark f.eks. omkring det færdige byggeri, det var noget, vi gjorde på nationalt plan.

Økonomi- og erhvervsministeren syntes derfor, at vi opnåede nogle overordnede bedre forhold på EU-plan, men at der altså også stadig væk var nogle områder, hvor vi måtte sige, at vi selv havde styr på, hvor langt vi ønskede at gå i Danmark.

FO 6. Kommissionens forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om pesticidudbringningsudstyr og om ændring af direktiv 2006/42/EF af 17. maj 2006 om maskiner

– *Sagen er ikke på dagsordenen for rådsmødet (konkurrenceevne) den 5.-6. marts 2009, men forventes sat på dagsordenen for et snarligt rådsmøde med henblik på vedtagelse.*

KOM (2008) 0535

Rådsmøde 2929 – bilag 2 (samlenotat side 32)

KOM (2008) 0535 – bilag 1 (grundnotat af 17/12-08)

Økonomi- og erhvervsministeren: Den næste sag, som jeg nævner med henblik på forhandlingsoplæg, er forslag til direktiv om maskiner til udbringning af pesticider. Forslaget er en revision af maskindirektivet.

Formålet med forslaget er at sikre, at nye maskiner til udbringning af pesticider ikke forurener miljøet unødigt.

Når det handler om at begrænse pesticiders skadelige virkninger for menneskers sundhed og miljøet, spiller maskinernes konstruktion, fremstilling og vedligeholdelse en vigtig rolle.

Regeringen er derfor positiv over for at udvide maskindirektivet, så det også omfatter miljøkrav til de maskiner, der anvendes til udbringning af pesticider.

Fælles europæiske krav til sådanne maskiner er en forudsætning for at opretholde et højt beskyttelsesniveau og samtidig at sikre varernes frie bevægelighed i EU.

Forslaget skal ses i sammenhæng med det kommende rammedirektiv om bæredygtig anvendelse af pesticider. Rammedirektivet indfører nemlig krav om regelmæssig inspektion af et udpeget organ med de maskiner, der bruges til udbringning af pesticider.

Denne inspektion af et udpeget organ vil kunne afsløre eventuelle mangelfulde produkter. Regeringen vurderer derfor, at kontrolforanstaltningerne i forhold til kravene i direktivet er fornuftige.

FO Regeringen kan tilslutte sig forslaget.

Pia Adelsteen sagde, at som hun læste det, der var nævnt omkring 3. partskontrollen, var regeringen imod denne kontrol, idet, der på side 36 i notatet (Rådsmøde 2929 – bilag 2) stod: "Regeringen støtter ikke visse landes ønske om 3. partskontrol." Og lidt senere stod der, at den vil medføre administrative omkostninger, hvilket jeg i hvert fald meget gerne vil undgå. Man der stod også senere i notatet (Rådsmøde 2929 – bilag 2) på side 38: "Visse landes ønske om 3. parts-

kontrol vil være en ekstra administrativ omkostning for virksomhederne i forhold til Kommissionsforslaget...”

Som Pia Adelsteen havde forstået det, ville regeringen egentlig godt indgå et kompromis, men økonomi- og erhvervsministeren måtte rette hende, hvis det var forkert opfattet. Pia Adelsteen ville gerne høre noget om det, inden hun støttede forhandlingsoplægget.

Økonomi- og erhvervsministeren svarede Pia Adelsteen, at der allerede i dag var en uvildig, altså en 3. parts inspektion at maskiner til udbringning af pesticider, den fandt sted, efter at maskinerne var taget i brug, og kravet om den ville blive en del af det kommende rammedirektiv, der ville komme til at handle ombæredygtig anvendelse af pesticider. Det ville altså blive et krav i det næste direktiv, der kom, at man skulle kontrollere de maskiner, man brugte til det.

Derfor havde regeringens synspunkt været, at hvis man oven i det skulle lave en ekstra ny kontrol, så ville det bare være en ekstra omkostning, som ikke havde nogen som helst merværdi. Det, det handlede om, var jo, sagde økonomi- og erhvervsministeren, at der, når de maskiner kom ud og begyndte at køre ude på markerne, kom nogen ud og kontrollerede, om de virkede som de skulle, og at det halve af teknikken ikke var faldet ud af dem.

Derfor havde regeringens synspunkt været, at det ville være tåbeligt at lægge et ekstra lag på, men at det, der måtte være hensigten, var, at man fangede op på det, der var mangelfuldt.

Der var intet problem i, at der, når de maskiner kom ud at køre, skulle være en uvildig inspektion, men at lave alt muligt ekstra inden, var der efter økonomi- og erhvervsministerens opfattelse ingen som helst grund til.

Pia Adelsteen sagde, at hun gerne ville støtte forhandlingsoplægget.

FO 7. Europa Kommissionens forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/116/EF om beskyttelsestiden for ophavsret og visse beslægtede rettigheder

- *Sagen er ikke på dagsordenen for rådsmødet (konkurrenceevne) den 5.-6. marts 2009, men forventes sat på dagsordenen for et snarligt rådsmøde med henblik på vedtagelse.*

KOM (2008) 0464

Rådsmøde 2929 – bilag 2 (samlenotat side 39)

KOM (2008) 0464 – bilag 2 (grundnotat af 26/8-08)

KOM (2008) 0464 – bilag 3 (supplerende grundnotat af 23/10-08)

KOM (2008) 0464 – bilag 4 (henvendelse af 25/2-09 fra forbrugerrådet)

Udvalgsmødereferat:

EUU alm. del (08) – bilag 138 (blev ikke omtalt på mødet den 28/11-08)

Økonomi- og erhvervsministeren: Den næste sag, som jeg vil nævne med henblik på forhandlingsoplæg, er forslaget om beskyttelsestiden for ophavsret og

visse beslægtede rettigheder. Sagen er ikke på dagsordenen for dette rådsmøde, men forventes vedtaget på et kommende rådsmøde.

Hovedformålet med direktivforslaget er at forlænge beskyttelsestiden for udøvende kunstnere og fonogramproducenter – altså pladeselskaber – fra de nuværende 50 år til 95 år. De værker, vi taler om, er altså ikke selve teksten og noderne, men fortolkningen heraf, dvs. f.eks. når en sanger eller et band indspiller musik, som de ikke nødvendigvis selv har komponeret.

Derudover er der også foreslået visse ledsagende foranstaltninger såsom oprettelse af en fond for studiemusikere, visse overgangsregler samt såkaldte "use it or lose it"-klausuler i kontrakter. Disse gør det muligt for den udøvende kunstner at opsig sin kontrakt, hvis producenten ikke længere udnytter en optagelse, som ville have været offentlig ejendom, hvis ikke beskyttelsestiden var blevet udvidet, dvs. efter udløbet af den oprindelige beskyttelsestid på 50 år.

Kommissionen har fremført, at baggrunden for direktivforslaget er, at udøvende kunstners sociale situation skal forbedres, eftersom stadigt flere kunstnere lever længere end den nuværende ophavsretlige beskyttelsestid på 50 år. Samtidig vil beskyttelsen af stadigt flere optagelser, der blev indspillet og udgivet i perioden fra 1957 til 1967, løbe ud.

Det tjekkiske formandskab har udarbejdet et kompromisforslag, hvori beskyttelsestiden forlænges til 70 år i stedet for de foreslåede 95 år, ligesom der lægges op til, at der laves en effektiv vurdering af, om også skuespillere bør være omfattet af den foreslåede ændring af beskyttelsestiden.

Europa-Parlamentets Retsudvalg har netop afgivet en betænkning, som er positiv over for forslaget om at forlænge beskyttelsestiden til 95 år.

Regeringen finder det vigtigt, at de udøvende kunstnere og producenter har stærke rettigheder, som de har gode muligheder for at håndhæve. Det er tilfældet i dag. Regeringen finder derfor ikke, at der er behov for forslaget.

Den foreslåede forlængelse af beskyttelsestiden forekommer lang i forhold til det angivne formål. Danmark og de øvrige nordiske lande har traditionelt modsat sig en forlængelse af beskyttelsestiden og har i stedet lagt vægt på, at de rettigheder, der findes, er rimelige. Derved er rettighederne stærke og bliver i højere grad respekteret.

Regeringen er bekymret for, at en forlængelse af beskyttelsestiden vil betyde, at det bliver dyrere for f.eks. radiostationer eller forbrugere at opnå tilladelse til at anvende ophavsretligt beskyttede musikværker. Der kan være en risiko for, at det særligt vil gøre sig gældende, når musikbrugerne vil anvende såkaldte forældreløse værker, hvor det kan være svært at finde frem til arvinger, når den udøvende kunstner er afgået ved døden.

Regeringen er ikke overbevist om, at de ulemper, en forlænget beskyttelsestid vil føre til for musikbrugerne, vil give en tilsvarende forbedret situation for de udøvende kunstnere.

Derudover kan man sætte spørgsmålstegn ved, om ophavsretten skal være det primære redskab til at sikre et socialt formål, som anført af Kommissionen. For eksempel bør ophavsretten næppe anvendes som redskab til at kompensere for et faldende cd-salg.

På den baggrund ser den danske regering som sagt ikke et behov for regulering, som foreslået af Kommissionen.

FO Regeringen vil naturligvis deltage konstruktivt i drøftelserne af direktivforslaget og vil i sidste ende kunne støtte et kompromisforslag, idet regeringen dog vil lægge stor vægt på, at beskyttelsestiden ikke forlænges ud over 70 år.

Regeringen vil samtidig arbejde for, at forslaget omfatter udøvende kunstnere og producenter inden for både lyd og audiovisuelle optagelser (det vil sige musikere og skuespillere), og at der for de øvrige dele af forslaget opnås et så afbalanceret, gennemsigtigt, enkelt og hensigtsmæssigt direktiv som muligt. Det gælder herunder de nærmere regler om oprettelse af en fond for studiemusikere, den såkaldte "use it or lose it klausul", samt spørgsmålet om klare overgangsregler.

Anne Grete Holmsgaard sagde, at hun var meget enig med økonomi- og erhvervsministeren, hun syntes også, at 70 år var meget lang tid, da de fleste jo ikke lavede deres ting, før de var over 20 år. Og hun syntes, at det var helt absurd, at det i virkeligheden var arvingerne, man støttede med dette her direktiv.

Anne Grete Holmsgaard spurgte, hvor store chancer, der var for, at man kunne afværge, at det blev 95 år-forslaget.

Pia Adelsteen sagde, at hun var lidt glad for den uddybning, Europaudvalget havde fået af økonomi- og erhvervsministeren. Da hun læste indstillingen i notatet (Rådsmøde 2929 – bilag 2) havde hun ikke været helt sikkert på hvad det egentlig var, man ville have mandat til? For det var noget af det mest uklare, hun længe havde læst.

Pia Adelsteen var altså glad for uddybningen og for, at man gerne ville lave et eller andet kompromis. Men hun undrede sig over, at kompromiset så skulle være 70 år og ikke eksempelvis kunstneres død. Hun kunne godt forstå, at det var surt, hvis der var kunstnere, der stadig var levende, og som måtte se, at de ikke fik penge for det arbejde, de havde lavet. Her tænkte hun specielt på, at vi trods alt har nogle ældre kunstnere, som har lavet mange ting.

Frank Aaen sagde, at der nu var et par stykker, der havde været inde på, hvor længe kunstnerne levede, der skulle have disse rettigheder, men at dette jo ikke blev lavet af hensyn til kunstnerne, men af hensyn til producenterne. Det var selskaberne, der tjente de fleste af pengene, og det var dem, der ønskede at få rettighederne evigt. Det var det, der var problemstillingen, sagde Frank Aaen og tilføjede, at det kunne de ikke støtte. De kunne støtte det, der var blevet sagt omkring forhandlingsoplægget, men ikke kompromiset. 95 år var helt ude i hampen, og det var 70 år altså også, og det var 50 år også, sagde Frank Aaen.

Enhedslisten syntes i virkeligheden, at man skulle finde nogle andre metoder til at sikre, at kunstnere fik en aflønning for deres arbejde, men de var fuldstændigt imod, at pladeselskaber, filmsekskaber, Microsoft, og hvad alle de selskaber hed, dette her drejede sig om. At selskaber på den måde skulle kunne tage fornuftigt arbejde, det kunne være kunstværker, det kunne være sange, skuespil, det kunne være edb-programmer, som jo også var en del af problemstillingen, at de skulle have mulighed for simpelt hen at patentere den viden, som var kollektiv viden og kollektivt frembragt, selv om der altså var nogle enkelte, der ejede det, det var fuldstændigt forkert.

Man skulle væk fra dette patenteri, man skulle væk fra at beskytte intellektuel ejendomsret i et videnssamfund. Det med at beskytte intellektuel ejendomsret, herunder eksempelvis edb-programmer, var efter Frank Aaens opfattelse fuldstændigt ødelæggende for at udvikle et videnssamfund optimalt.

Derfor mente han, at man skulle bekæmpe det meget hårdere og finde andre måder, hvorpå man kunne aflønne kunstnere, programmører og andre, der arbejdede med intellektuelle sager, på en ordentlig måde for deres arbejde, uden at de selskaber skulle kunne patentere den profilkilde, et produkt fra intellektuelt arbejde jo var.

Alle andre, der arbejdede, fik løn for deres arbejde, og så var det slut, sagde Frank Aaen. Men her havde vi jo et fortagende som Microsoft, der tjente flest penge, når de sov. De havde for længst lavet arbejdet, men de blev ved med at tjene penge på deres programmer – også i Folketinget – og det var, syntes han, en mærkelig ting, at folk skulle belønnes for at sove. De kunne belønnes for deres arbejde, men ikke for at sove.

Derfor bad Frank Aaen regeringen gå imod forslaget på det område, og tilføjede, at han også fandt en grænse på 70 år helt uacceptabel.

Frank Aaen sagde, at når han gik lige om et øjeblik, var det ikke, fordi han ikke ville høre økonomi- og erhvervsministerens svar, men fordi han var nødt til lige at gå ud og sige goddag til nogle mennesker og så komme tilbage.

Lone Dybkjær sagde, at hun var lidt forbløffet over, at Frank Aaen ikke lige tog boligejerne med i denne sammenhæng, for der var jo altså også nogle af dem, der blev belønnet, mens de sov.

Lone Dybkjær sagde, at hendes udgangspunkt egentlig havde været Pia Adelsteens, men at hun nu gik ud fra, at Europaudvalget ville få en opklaring på det. For Lone Dybkjær havde lidt en fornemmelse af, at hvis der ikke skete noget, ville kunstnerne slet ikke få noget. Men det kunne økonomi- og erhvervsministeren jo lige uddybe. Hvis der ikke var en eller anden beskyttelsesperiode, ville det være pladeselskaberne, der tog det hele.

Lone Dybkjær syntes, at det var uklart af notatet (Rådsmøde 2929 –bilag 2), om det var dødsøjeblikket eller fremførelsesøjeblikket, for i nogle lande var det altså 70 år efter, at kunstneren var død, og så kunne aldersargumentet jo ikke komme i anvendelse, i hvert fald ikke helt på samme måde, men det kunne hun altså ikke se.

Lone Dybkjær sagde, at hun havde forstået det sådan, at det i Danmark var opførelsestidspunktet plus 50 år, og det måtte vel også være ifølge direktivet eller hvad? Ellers syntes hun, at det på en eller anden måde snarere var dødsudgangspunktet, man burde tage og arbejde med.

Men, sagde Lone Dybkjær, hun hørte til dem, der støttede økonomi- og erhvervsministeren i, at man i skal have så lidt som muligt, og hun syntes bestemt ikke, at vi skulle gå ind på det høje kompromis, som økonomi- og erhvervsministeren lagde op til. Hun havde forstået, at der ikke var mulighed for blokering, men mente, at man eventuelt kunne vende tilbage til det.

Formanden sagde, at han syntes, at økonomi- og erhvervsministerens holdning var meget fornuftig, men et af problemerne var – og det skulle man være op-

mærksom på – at Europa-Parlamentet havde tilsluttet sig 95 år og at det var chokerende. Det gjaldt om at få den grænse så langt ned som muligt. Formanden tilføjede, at han desværre troede, at Frank Aaens beskrivelse af, hvem det var, der fik pengene, havde meget på sig på dette område.

Formanden syntes, at man i et forum vedrørende konkurrenceevne skulle kunne sige, at hvis der overhovedet skulle være nogen mening i et frit marked og sådan noget, så måtte de beskyttelsesfrister ikke være længere end højst nødvendigt. Det er jo barrierer.

Formanden sagde, at man også kunne minde tjekkerne om, at deres vigtigste programpunkt var, at barriererne i EU skulle fjernes, og at man så her lavede en meget, meget lang periode med barrierer..

Formanden sagde, at det jo ikke var på rådsmødedagsordenen, de synspunkter skulle fremføres, men at man skulle gøre det med styrke i arbejdsgruppen.

Økonom- og erhvervsministeren takkede for de mange bemærkninger, der var kommet. Hun mente, at der grundlæggende instinktivt var en ret stor opbakning til de danske synspunkter på det, men at det var fuldstændigt rigtigt, som formanden havde sagt, at problemet var, Europa-Parlamentet havde lagt sig på de 95 år.

Økonomi- og erhvervsministeren gav Frank Aaen delvis ret i, at dette her også gavnede industrien, men at det altså også gavnede kunstnerne, at en hel del af dem virkelig havde lobbyet for dette her, og at man derfor var under et meget, meget stærkt pres, sagde økonomi- og erhvervsministeren. Fra dansk side så vi helst, at man blev ved de 50 år, og at man ikke pillede mere ved det, men der var en masse lande, der nu havde lagt sig i det spor, og taget forbehold. Og derfor var økonomi- og erhvervsministeren altså nødt til at have en eller anden form for handlefrihed for at undgå, at det endte med de 95 år. Derfor lagde regeringen op til, at vi fra dansk side selvfølgelig ville stå fast på vores principielle synspunkt, men hvis det viste sig, at det, der gjorde, at de kunne undgå det værste, var at sige 75 år, så mente økonomi- og erhvervsministeren bestemt, at de skulle gøre det. For 95 år var helt til grin efter hendes opfattelse.

Økonomi- og erhvervsministeren tilføjede, at ophavsret normalt ikke var det, hun underholdt mest med, men at reglerne var sådan i dag, at den, der havde skrevet værket, den, der havde skrevet teksten og noderne, havde en ekstraordinær beskyttelse. Der startede uret først med at tikke, når kunstneren døde, og så kørte det 70 år frem.

Så var der alle dem, der tog værker, der var lavet af andre, som sagde: Nu vil jeg genindspille et godt gammelt nummer, og så vil jeg tjene nogle penge på det. For dem var der en 50 års regel, og det var den, vi talte om sagde økonomi- og erhvervsministeren.

Pia Adelsteen havde så meget fornuftigt spurgt, om man ikke bare kunne lave den samme regel om, at det var, når kunstneren døde, at uret begyndte at tikke. Men det ville være meget, meget besværligt, fordi der var utallige kunstnere, der indspillede alle mulige numre, og så skulle man holde øje med, om de var i live, eller de var døde. Pia Adelsteens tankegang var fuldstændigt logisk, men økonomi- og erhvervsministeren troede, at det ville gøre det meget, meget kompliceret, hvis man gik den vej.

Derfor var der kun at sige, at udgangspunktet, som havde været et nordisk udgangspunkt altid, var, at man skulle lave nogle gode rettigheder og håndhæve dem, så de var stærke, men at man skulle lade være med at lade dem løbe for lang tid, fordi det simpelt hen ville ende i noget juks.

Økonomi- og erhvervsministeren sagde, at forhandlingsoplægget derfor var tilrettelagt efter det, der var god nordisk tankegang på det område.

Pia Adelsteen takkede for svarene, fordi de havde gjort det meget mere klart for hende, så hun ville gerne støtte forhandlingsoplægget.

8. Eventuelt

Økonomi- og erhvervsministeren:

9. Siden sidst

Økonomi- og erhvervsministeren:

Formanden sagde, at økonomi- og erhvervsministeren, så vidt han havde kunnet høre, havde fået tilslutning hele vejen rundt til sine ønskede forhandlingsoplæg.

Formanden sagde til Frank Aaen, der var kommet tilbage til Europaudvalget, at han havde fortolket ham sådan, at Frank Aaen var med på økonomi- og erhvervsministerens linje for så vidt angik ophavsretsdirektivet, men kritisk over for at indgå et kompromis, sådan troede formanden også, at økonomi- og erhvervsministeren havde noteret sig det.

Formanden spurgte, om Frank Aaen var indforstået med, at økonomi- og erhvervsministeren tog ned og kæmpede for den gode sag eller hvad?

Frank Aaen sagde, at det nok ikke kunne være meget anderledes, og at det meget godt illustrerede det, formanden havde sagt til indledning, om hele proceduren. Hvis den var umulig at forstå for Europaudvalgets formand, var den helt umulig at forstå uden for huset, og her kom Europaudvalget altså til at give et mandat, som, så vidt han kunne forstå, var, at Europaudvalget var imod 95 år, men at det samtidig godkendte, at man kunne indgå et kompromis på 70 år. Hvis det var den eneste måde, man kunne gå imod de 95 år nu, var man jo nødt til det, sagde Frank Aaen, men han syntes, det var noget mærkeligt noget samtidig at acceptere 70 år. Frank Aaen tilføjede, at han troede, at han med de ord nok var tilbøjelig til at sige nej til forhandlingsoplægget.

Formanden sagde, at det så var godt, at Frank Aaen var kommet tilbage, men hvis han havde været i Europaudvalget hele tiden, ville han have været klar over, at det, der var økonomi- og erhvervsministerens problem, var, at Europa-Parlamentet havde vedtaget 95 år, og at det derfor var usandsynligt, at man, hvis man skulle lave en aftale i Europa-Parlamentet, skulle kunne lave en aftale, der gik på 50 år.

Formanden sagde, at de jo ville komme tilbage til den nye måde, man arbejdede på. Når man var 27 lande og navnlig, når der var et Europa-Parlamentsvalg, der skulle finde sted juni måned, så skete der et eller andet. Og det betød også, at

hvis vi ville have medbestemmelse, og det var jo ikke bare et spørgsmål om at sidde og bestemme, det var også et spørgsmål om at give sin mening til kende, at give hinanden råd og sådan noget, så skulle vi komme ind på det rigtige tidspunkt, og det kunne være vanskeligt at se helt præcist, hvornår det var. Men tilføjede formanden, at han troede nok, at han vidste, hvordan det foregik, problemet her var bare, hvor vi var lige nu i processen.

Formanden konstaterede, at der var tilslutning til de af økonomi- og erhvervsministeren ønskede forhandlingsoplæg, bortset fra, at Enhedslisten havde sagt nej til forhandlingsoplægget vedrørende ophavsretsdirektivet.